

Şırnak'ta Sri Lanka çözümlü mü?

Gerçek

Hrant Dink davası

“Biz bu yargılamayı yapamadık, bari bitirelim”

sayfa 7

Ocak 2012 / Sayı: 27

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Savaş yaklaşıyor, komuta heyetleri hazır değil!

“Bugüne kadarki tarihin tamamı sınıf mücadelelerinin tarihi olmuştur.” Böyle diyordu Marx ve Engels *Komünist Manifesto*'nun ilk cümlesinde. Dünya bugün bir kez daha sınıflar arasında açık bir mücadelelenin, ne mücadelesi savaşın sahnesi haline geldi.

Burjuvazi, ekonomik depresyonun zorlayıcı etkisi altında, neredeyse hayatta kalma içgüdüyle, işçi sınıfına ve öteki emekçilere hunharca saldırıyor. Gençlerin eğitiminden kesiyor, emeklilerin maaşından. Memurları kızığa çekiyor, işçileri işten çıkartıyor. Bütün toplumsal dokuyu yeniden hallaç pamuğu gibi atıyor. Sonuç işsizlik, yoksulluk, yoksunluk, evsizlik.

Yunanistan'da 300 bin memur işten atılıyor. İspanya'da 18-25 yaş grubunda işsizlik oranı yüzde 45. İtalya'da birçok alanda sosyal hakları budamaya yönelik 33 milyar avroluk (43 milyar dolarlık) bir bütçe kesintisi kabul ediliyor. ABD'de dört sene içinde 2 milyon aile evinden oluyor. Daha bu savaşın başlangıcı!

Savaş, hiç kuşkusuz Türkiye'ye de gelecek. Geride bıraktığımız 2011'in 2012'ye mirasının ana kalemi bu! Savaş gelecek, çünkü kriz gelecek. İşten çıkartmalar, sıfır zamlı sözleşmeler, sosyal harcamalarda kısıntılar, kazanılmış hakların budanması, esnekleştirilmenin yeni yöntemleri, hepsi ve daha başkaları gündemimizde olacak. Ve 2008-2009'dan farklı olarak uzun süre gündemimizde kalmayacak.

Sınıflar arasındaki savaşa her iki taraf da önderlik kriziyle çıkacak gibi görünüyor. İşçi sınıfının önderlik sorunu sendikalar alanda otuz yıldır had safhada. Bugün, Türk-İş AKP'ye diyet ödemeye mahkûm bir başkana bakıyor. Hak-İş hükümet partisinin işçi bürosu. Aynen Memur-Sen'in kamu emekçileri alanındaki işlevi gibi. Türkiye Kamu-Sen, hükümetle KESK arasında sıkışmış durumda. KESK sınıf mücadelesinden başka her ileri davayı önemiyor. İşçi sınıfı sendikalarındaki önderlik yok-

luğunu kırmak zorunda. Çatışma günü geldiğinde komuta heyeti olmayan bir ordu ne yapar?

Şubat ayındaki DİSK kongresi bu önderlik sorununun çözümü için yakalanacak halka gibi görünüyor. DİSK'i kötü şöhretli “Ören Tezleri”ne karşı bir doğrultuya sokacak, 28 Şubat'ı destekleyen apoletli sendikacılıktan kurtaracak, TÜSİAD'la anayasa ittifakı değil sınıf mücadelesi yapacak bir yönetim oluşturulabilirse, Türk-İş'in Sendikal Güçbirliği Platformu'nda toplanan muhalefeti de mücadeleye kazanılabilir. Bu iki odakta canlanma, işçi sınıfında genel bir hareketlenmeye ve bütün sendikalarda bürokrasiye meydan okumaya dönüşebilir.

İşçi sınıfında hali hazırda durum iyi değil, hatta çok kötü. Ama burjuvazi de bu boy ölçüşme dönemine ciddi zaafarla girecek gibi görünüyor. AKP iktidarının büyümesi bozuluyor. Liberaller AKP'ye sırt çeviriyor. Tayyip Erdoğan ile Fetullah Gülen karşı karşıya geliyor. Erdoğan'ın sağlığı üzerine spekülasyonlar yeni lider adaylarının hem Erdoğan'la, hem birbirleriyle yarışmasına yol açıyor. 2002-2010 arasında kendi içindeki çekişmeye rağmen bir bütün olarak istikrarlı ve sağlam bir iktidar yapısından yararlanan Türkiye burjuvazisi, şimdi tam savaşa girerken genel kurmayının çatlamaya başladığını görüyor!

İşçi sınıfının siyasi örgütlenmesi sendikal örgütlenmesinden de zayıf. Ama burjuvazinin bu zaafı değerlendirilirse, sınıfın sendikal örgütlenmesine doğru tarzda yaklaşırsa, dönemin dinamikleri doğru ele alınırsa, işçi kitlelerinin nabızı doğru tutulursa, en önemlisi savaşın gerektirdiği cüretle davranılırsa, krizin ateşi ve sarsıntısı içinde işçi sınıfının devrimci partisini inşa etmek olanaksız değildir.

Tarih büyük savaşları doğru değerlendirenler sayesinde ileriye sıçrar. Gün işte büyük savaşın günüdür. Herkes safını seçsin! Herkes sınıfını seçsin!

Gerçek

Genel Kurul Şubat ayında...

TÜSİAD'SIZ BİR DİSK İÇİN İLERİ!

sayfa 2-3

Dünyada 2011:
Depresyon ve devrim

8-9

Hükümette gericilik ve çatlaklar

10

Devrimin mirasçileri:
Arap dünyasında İslamcılığın yükselişi

15

DİSK'i sınıf mücadelesi kurtarır

15-16 Haziran'da DİSK'i ölüm kalım mücadelesinden alınmışın akıyla çıkararak, ne sosyal diyalog ne meclisteki kulisler ne dışarıdan dilenen demokrasidir. Fabrika fabrika direnen işçilerin, nehirler gibi buluşup sınıf mücadelesi denizine akmasıdır.

DİSK'i her zaman övündüğü geçmişi içinde olduğu gibi yeniden işçi sınıfının en ileri mevzisi haline getirecek ve bu mevziyi garanti altına alacak olan, yine tabanındaki işçilerin mücadelesidir. Ne sosyal diyalog, ne AB sendikacılığı ne de anayasacılık ve TUSİAD ittifakı DİSK'i bir adım dahi ileri götürebilir, zira tüm bunlar tabandaki işçinin çıkarlarını da yansıtmıyor mücadelecilerde bir heyecan da uyandırmıyor. Önümüzdeki kriz günlerinde tek yol DİSK'i var eden en eski yöntemlere, yani etkili ve kararlı bir sınıf sendikacılığına dönmektir. 15-16 Haziran 1970'te DİSK'i ölüm kalım mücadelesinden alınmışın akıyla çıkararak, ne sosyal diyalog ne meclisteki kulisler ne de dışarıdan dilenen demokrasidir. Fabrika fabrika direnen işçilerin, nehirler gibi buluşup sınıf mücadelesi denizine akmasıdır. Bugün, belki DİSK eski gücünden çok uzaktır ama krizin faturasını ödememek

için tabandan yükselecek mücadelenin önü açılsa her şey çok farklı olabilir.

Bir fabrikada kitlesel işten çıkartmalar olduğunda, tepki olarak fabrika işgal edilmişse, bu sefer DİSK, işgali sağ salım sonlandırmak için değil direnişi diğer fabrikalara yaymak için devreye girmelidir. Tekel gibi büyük bir direniş yine patlak verirse, DİSK daha öncekinde olduğu gibi göstermelik bir dayanışmayla yetinmemeli, genel grev ve genel direnişe doğru gidilecek yolun en dinamik unsuru olmalıdır.

DİSK'in bu tür bir sınıf mücadelesine kazanılması, ancak tabandaki işçilerin ve en başta sınıf bilincine sahip öncü işçilerin inisiyatifi ele geçirmesiyle mümkün hale gelecektir. DİSK'in yeniden sınıf mücadeleciler bir sendika haline gelebilmesinin teminatı tabandaki işçidir.

Türk-İş Genel Kurulu:

Asıl sınav mücadele alanlarında verilecek

Türk-İş'in ve sınıfın kaderi Büyük Anadolu Oteli'nin ya da başka otellerin konferans salonlarında değil sokakta ve işyerlerinde çözülecektir. Sendikal Güçbirliği Platformu ise asıl sınavını mücadelede verecektir.

Türk-İş Genel Kurulu'nda eski başkan Mustafa Kumlu yeniden Genel Başkan seçilirken Kumlu'nun listesi de oyların çoğunluğunu alarak yönetim kurulunu oluşturdu. Mustafa Kumlu seçimlerde 223 oy alırken muhalif sendikaların oluşturduğu Sendikal Güçbirliği Platformu'nun adayı Mustafa Öztaşkın 127 oy aldı.

Türk-İş Genel Kurulu sadece Türk-İş üyesi işçileri değil tüm işçi sınıfını ilgilendiriyordu. Zira hükümetin ve sermayenin işçi haklarına saldırıları sadece örgütlü kesimlerine değil tüm sınıfa yönelik, Türk-İş ise bu saldırı karşısında sınıfın en güçlü mevzisini oluşturuyor. Bu yüzden sermaye, işçi sınıfının kalesini içeriden fethetmek ar-

zusunundaydı. Bu yüzden AKP hükümetinin açıkça desteklediği Mustafa Kumlu'nun kazanmasını sadece onunla birlikte olan sendika bürokratları ve delegeler değil patronlar da istiyordu.

Mustafa Kumlu, Genel Kurul'dan galip olarak ayrıldı. Ancak esas mesele henüz bağlanmış değil. Çünkü bu genel kurul geçtiğimiz seferkinden farklıydı. Bir öncekinde Mustafa Kumlu'dan hiç de farklı bir sici-li olmayan Salih Kılıç vardı aday olarak. O seçimde Kumlu 214 oy almıştı. Salih Kılıç ise 147 oyla Mustafa Öztaşkın'dan fazla oy almıştı. Ancak o zaman bir Sendikal Güçbirliği Platformu yoktu. Bugün bu odağın varolmasının önemi, kendi içinde güçlü bir

Birleşik Metal-İş Genel Kurulu:

"Güvencesizliğe karşı tek güvence örgütlü olmak"

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın 18. Olağan Genel Kurulu 16-19 Aralık tarihleri arasında İstanbul Kartal'da gerçekleştirildi. Genel Kurul'da ana slogan olarak "Güvencesizliğe karşı tek güvence: Örgütlü olmak" belirlendi. Genel Kurul'un oldukça iyi şekilde organize edilmiş olduğu gözlemlendi. Özellikle delegeler baştan sona kongre disiplini ve coşkusu içinde hareket ettiler. Genel Kurul'un açılış gününde DİSK ve Birleşik Metal tarihini anlatan "Bugün Dünün Yarımıdır" isimli film gösterildi. Ruhi Su korusu ise seslendirdikleri işçi marşlarıyla salona coşku kattılar.

Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu konuşmasında, Türkiye'deki sendikal ve siyasal sorunlara ayrıntılı biçimde değinirken, sendikaların demokrasi mücadelesinde daha fazla rol üstlenmesi ve bu mücadelede dostlarıyla birlikte yürümesi gerektiğini vurguladı. Yeni Anayasa tartışmalarında TUSİAD'la paralel bir tutum alan mevcut DİSK yönetiminin aksine, yeni Anayasa girişimlerinin sermayenin çıkarlarını yansıttığını söyleyen Serdaroğlu'nun bu vurgusu son derece önemliydi.

Genel Kurul'da siyasi parti temsilcileri de konuşmalar yaptı. CHP, Saadet Partisi ve Has Parti gibi burjuva partilerinin temsilcilerinin karşısında Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran da bir konuşma yaparak hem kongreyi ve metal işçilerini selamladı, hem de önümüzdeki dönemin görevlerine işaret ederek burjuva partilerinin karşısında işçi sınıfının devrimci partisinin önemini vurguladı. Sungur Savran, burjuvazinin temsilcileri ne derse desin krizin mutlaka Türkiye'ye de gelece-

ğini ve bu dönemde sınıfın yapacağı örgütsel yığınağın son derece önemli olduğunu söyledi. Umutsuzluğa yer yok diyen Sungur Savran, krizin karşısında Mısır ve Tunus'un meydanlarından İspanya ve Yunanistan'a, ABD'den İtalya'ya yükselen sınıf mücadelesi dalgasının da mutlaka bu topraklara geleceğini vurgulayarak sendikal hareketin yapacağı tercihlerin ve alacağı tutumların geleceği belirleyeceğini savundu.

Genel Kurul'un ikinci gününde mevcut yönetimin faaliyet raporu ve sendikal politikalar tartışıldı. Üçüncü gün tek listeye seçimlere gidilen Genel Kurul'da Adnan Serdaroğlu (Genel Başkan), Selçuk Göktaş (Genel Sekreter), Erdoğan Özer (Mali Daire Başkanı), Özkan Atar (Örgütlenme Genel Sekreteri), Seyfettin Güleğül (Genel Eğitim Sekreteri) yönetime seçildi.

sınıf mücadelesi eğilimini temsil etmesi değildir. Kumlu yönetiminin hükümete uysalca boyun eğen çizgisinin karşısında bir muhalefet bulmuş olmasıdır. Artık Kumlu o kadar kolay at oynatamayacaktır.

Alınan oylar işçi sınıfının ve Türk-İş tabanının eğilimlerini yansıtmıyor. Üçüncü gün özel otobüslerle salona yığılan işçilerin alkışları ve sloganları da öyle. Aynı işçileri, kürsüyü Tekel işçisinden korumak için miting günü Ankara'da sabahın köründe meydana yığımlarıdır.

Türk Metal-İş sendikasının başkanı Pevrul Kavrak'ın söylediğinin aksine sendikaların otel zincirleri kurması örgütlenmeyi teşvik etmiyor, delegelerin satın alınmasına ve yozlaştırılmasına yarıyor yalnızca. Yine Mustafa Kumlu'nun açıkça söylediği gibi delegelerin çoğunluğunu profesyonel sendikacılar oluşturuyor. Yani sendikayı yaşatanlar değil sendikayla yaşayanlar... Nihayet delege sayıları gerçek üye sayıları ile değil de Türk-İş'e ödenen aidatlarla belirlendiği için sendikacılık yerine otelcilik yapanların, direnen deri işçileri yerine sendikadan beslenen bürokratların öne çıkması kaçınılmaz olmuştur.

Ancak ilk gün çalışma bakanının konuşmasının protesto edilmesiyle başlayan genel kurulda, tabandaki işçinin sesi belli oranda salona yansımıştır. Sendikal Güçbirliği Platformu'nun önerisiyle kabul edilen

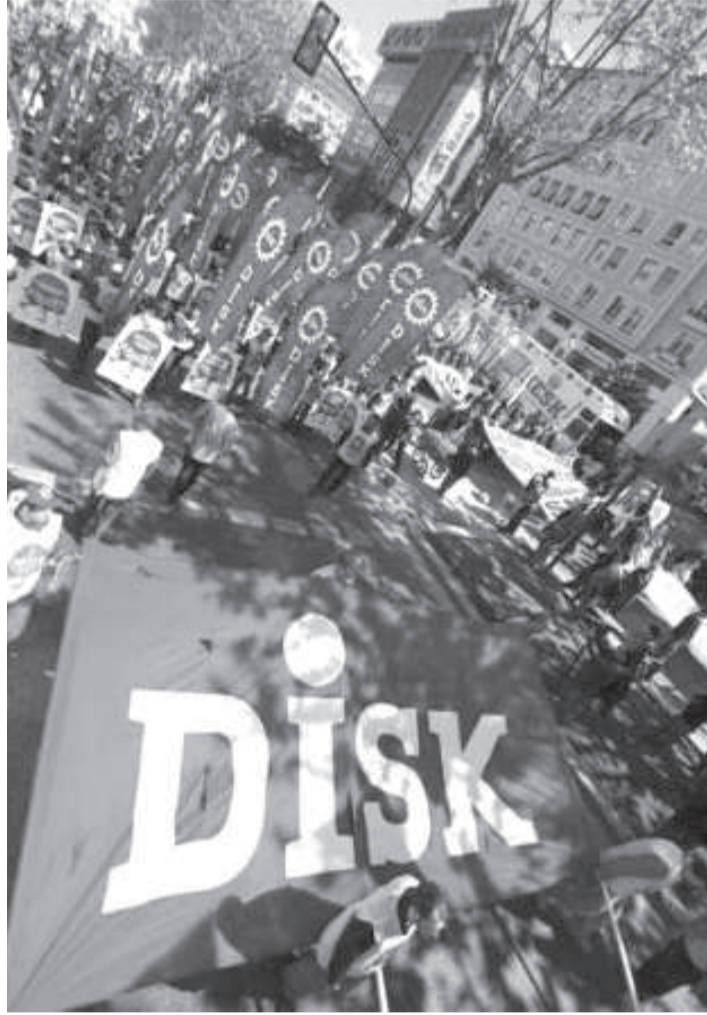
önergeler olmuştur. En önemlisi, kıdem tazminatına dokunulması halinde genel grev yapma kararının oy birliği ile alınmasıdır. Direnişteki Savranoğlu ve Kampana işçileri için örgütlenme fonundan kaynak ayrılması direnişteki işçileri yüreklendiren bir karardır. Yine tutuklu gazeteci ve bilim insanlarıyla dayanışma yönünde alınan karar, Türk-İş'teki AKP hâkimiyetine karşı atılan önemli bir adım olmuştur.

Mustafa Kumlu ve ekibi bu kararlara karşı çıkarak muhalefet karşısında iyice teşhir olmayı göze alamamışlardır. Ancak Kumlu'nun bu kararları bağlayıcı kararlar olarak değil de rehberlik edecek bir manifesto olarak tanımlaması gelecek için düşünülmüş bir kıvrıma payıdır.

Baştan beri söylediğimiz gibi Türk-İş'in ve sınıfın kaderi Büyük Anadolu Oteli'nin ya da başka otellerin konferans salonlarında değil sokakta ve işyerlerinde çizilecektir. Sendikal Güçbirliği Platformu ise asıl sınavını mücadelede verecektir. Basına verdiği demeçte Mustafa Öztaşkın, "Bize düşen ceketimizi ilikleyerek sayın Genel Başkan'ı tebrik etmektir." demiş. Kumlu'nun bile söylediği gibi, "hükümetin emeğe karşı bitmek tükenmek bilmeyen saldırılarının devam edeceği açık!" O yüzden dönem kibarlık dönemi değildir. Gün ceketleri çıkarıp, kravatları asıp mücadeleyi yükseltme günüdür.

İşçi sınıfına TÜSİAD'sız bir DİSK gerek!

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Şubat ayında yapılacak genel kurula hazırlanıyor. DİSK'e bağlı sendikalardan gidecek işçiler DİSK'in bir sonraki genel kuruluna kadar konfederasyonun çalışmaları üzerine kararlar alacaklar. Ekonomik krizin bu toprakları da etkisi altına alacağı bir dönemin arifesinde yapılacak bu genel kurul, sadece DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlü işçiler için değil, bir bütün olarak Türkiye işçi hareketi için büyük önem taşıyor.

DİSK nasıl bir dönemde genel kurula gidiyor?

Avrupa derin bir ekonomik krizin içinde geçiyor. Kriz Türkiye'nin kapılarına da dayanmış durumda. Sermaye krizden en az zararlı çıkmak için bütün faturayı işçi sınıfına kesmenin hazırlığını yapıyor. Sendikalar burjuvazinin hazırlıklarını boşa çıkaracak bir mücadeleyi yükseltmek için bugün güçlü bir yığınak yapmaya başlamazlarsa, işçi sınıfının büyük kayıplar yaşaması kaçınılmaz.

Kıdem tazminatının fona devredilerek iş güvencesinin bütünüyle ortadan kaldırılması, çalışma sürelerinin uzatılması, bölgesel asgari ücrete geçilmesi, özel istihdam büroları kurulması gibi işçi sınıfının kazanılmış haklarına ve çalışma koşullarına yönelen büyük saldırılar gündemde. İşçi hareketi güçlü bir karşı duruş geliştirip, kazandığı mevzileri korumak için örgütlülüğünü sağlamlaştıramazsa, yeniden ayağa kalkma mücadelesinde ciddi bir darbe yemiş olacak.

8-11 Aralık tarihlerinde Türk-İş bürokrasisinin kendi işçisinden kaçırarak gerçekleştirdiği genel kurulunda, AKP'nin Türk-İş içindeki etkisini sağlamlaştıran bir sonuçla Mustafa Kumlu bir kez daha başkan seçildi. Bu demektir ki, Türkiye işçi hareketinin sayıca en fazla bölümü, ciddi bir saldırı dönemine AKP'ye gebe bir başkanın yönetiminde giriyor.

Burjuvazinin iki kanadı arasındaki iç savaş, işçi sınıfını da bölüyor. İşçi sınıfı, bu bölünmeler karşısında kendi sınıf çıkarları temelinde bir birlik kurmadıkça, hâkim sınıflar karşısına olanca gücüyle çıkamıyor, zayıflıyor.

80 öncesinin mirası ile idare edilemez!

1967'den 12 Eylül 1980 darbesine kadar yürüttüğü kararlı mücadeleler ile DİSK, bu topraklarda işçi hareketi içinde mücadeleciler için geleneği temsil etmiştir. Ancak 1992 yılında yeniden kurulduğu günlerden itibaren DİSK'e, mücadele yerine uzlaşmacı bir anlayış, giderek daha fazla hâkim olmuştur. O dönemden bu yana DİSK'in başına geçen yönetimler, başta Türk-İş olmak üzere diğer işçi konfederasyonları karşısında DİSK'i yüceltirken çoğu zaman 80 öncesinin mirasına sığınmış, bugün de DİSK'in o mirasın

taşıyıcısı olduğunu ileri sürmüşlerdi. Peki 80 öncesinin DİSK'i bunları yapar mıydı?

Sosyal diyalog sendikacılığı: 12 Eylül'ün ardından ilk Ören toplantısı, 20-26 Haziran 1992 tarihlerinde yapıldı ve toplantıda benimsenen sol liberal anlayış Ören Tezleri olarak tarihe geçti. Bu anlayış, en çarpıcı biçimde DİSK Başkanı Kemal Nebioğlu'nun sözlerinde ifadesini buldu: "Bugün farklı ülke ve dünya koşullarında yeniden örgütleniyoruz. Değişen yeni durum karşısında eski kavramları yeniden ele alıp programlı bir şekilde yeniden tartışmalıyız, yeni yaklaşımlar ortaya koymalıyız. ...12 yılda çok şey değişti. Bizim kongremize TİSK genel başkanı Refik Baydur geldi. Biz de önümüzdeki günlerde TİSK'i ve genel başkanını ziyarete gideceğiz. Artık sorunları kavga ile değil, daha çok masada çözeceğiz." Takip eden yıllarda da işçilere ve sendika yöneticilerine AB finansmanı ile sosyal diyalog gibi kavramlarının propagandasının yapıldığı eğitimler verildi.

Apoletli sendikacılık: 1997 yılında Refahiyol hükümetine karşı Batıcı-Laik sermayenin giriştiği mücadele 28 Şubat Muhtırası ile, yani cumhuriyet tarihinin dördüncü askeri müdahalesi ile sonuçlandı. O zaman "silahsız kuvvetler" rolünü üstlenenler arasında DİSK başkanı Rıdvan Budak da yer alıyordu. 1980 darbesi sonucu kapatılan DİSK, görünen o ki aradan geçen sürede TSK'yi sadece affetmekle kalmamış, destekçisi konumuna gelmişti. Bugün de burjuvazinin iç savaşında Türk-İş içindeki AKP nüfuzunun da etkisi ile DİSK, çubuğu CHP'den yana bükülmektedir. 28 Şubat'taki hizmetleri karşılığı 1999 seçimlerinde DSP'den bir milletvekili koltuğu kaptan Rıdvan Budak'ın ardından, Süleyman Çelebi de 10 Aralık hareketi adıyla anılan parti girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasıyla soluğu CHP'nin kapısında almış, 12 Haziran seçimlerinde milletvekilliğini almayı başarmıştır.

AB'cilik: Özellikle Süleyman Çelebi döneminde DİSK, üyelerine Avrupa Birliği'ni bir çözüm olarak göstermiştir. Çelebi, Türkiye-Avrupa Birliği Karma İstişare Komisyonu'nun eşbaşkanlığını yapmış, AB'nin "fahri konsolosu" gibi davranmıştır. AB ülkelerindeki uzlaşmacı sendikal eğilimlerin DİSK içerisinde propagandası yapılmış, işçi sınıfını mücade-

lede seferber etmek yerine AB afyonu ile uyutmaya çalışmıştır.

TÜSİAD'la flört: Ören toplantısında artık patronlarla kavga edilmeyeceği söylenmişti, ama o gün o kararların altına imzasını atanlar bile, bu yönelişin DİSK'in son birkaç yıl içinde düzenlediği "işyerimi seviyorum" gibi kampanyalarla sonuçlanabileceğini tahmin etmemiştir. Ya da birkaç yıl önce Erdoğan ile Mustafa Koç arasında yaşanan bir sürtüşmede o dönem genel başkan olan Süleyman Çelebi'nin çıkıp Koç'u savunmak için "işçiyi sokağa dökerim" diyebileceğini. Süleyman Çelebi'nin gitmeden önceki son icratlarından birisi de anayasa konusunda TÜSİAD'la kurduğu yakınlık ve Çelebi ile TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner'in hafızalarımıza kazınan sevecen pozu olmuştur.

Anayasacılık: Referandumun ardından anayasacılık, solun önemli bir bölümünü etkisi altına aldı. Oysa bu konuda en faal ve en sabırsız olan TÜSİAD. DİSK bürokrasisi bu tartışmalarda TÜSİAD ile son derece yakın bir temas kurmuş, hatta Süleyman Çelebi, bu konuda TÜSİAD ile "benzer" değil, "aynı" düşündüğünü açıklamaktan geri durmamıştır. Çelebi'nin ardından bugün DİSK'in bu sınıf işbirliği çizgisinden uzaklaştığını söylemek ne yazık ki mümkün değil. Burjuvazinin utanıp sıkılmadan adına "ekonomik anayasa" dediği bir anayasa tartışmasında burjuvazi ile uzlaşma arayışları sürmektedir.

Önümüzdeki dönemin görevlerini yerine getirebilmek için DİSK'e yeniden eski sınıf mücadeleciler günlerin bayrağını yükseltecek bir yönetim gerek. Bunun için de sosyal diyalog anlayışının, AB'ci çizginin ve burjuvazi ile uzlaşma arayışlarının terk edilmesi şart.

Bugün DİSK'e bağlı sendikaların sınırlı gücü dikkate alındığında bu genel kurulun işçi hareketi için böyle bir çıkış niteliği taşıması ihtimali düşük. Ama yine de DİSK üyesi işçiler, bu genel kurula sınıf mücadelesinin damgasını vurabilmesi için ellerinden geleni yapmalıdır. Ve her şeyden önemlisi de yeni işyerlerinde sendikalaşma atılımı hedefi ile hareket etmelidir. Çünkü DİSK'in, eski günlerinde olduğu gibi, sermayenin karşısında dik durabilmesi ancak örgütlü gücünü arttırdığında mümkün olacaktır.

Yılmaz Tan

B planı

Kriz kâhini olarak da adlandırılan ünlü burjuva ekonomisti Roubini yaklaşık altı ay önce Almanya Başbakanı Merkel ve Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy arasında gerçekleştirilen zirvenin sonuçlarından hareketle "Avro Bölgesi'nin dağılma ihtimali yüzde 40'a yükseldi" demişti. Merkel'in bizzat kendisi ise geçtiğimiz günlerde yapılan AB zirvesi sonrasında "krizden çıkmanın haftalar ya da aylar değil yıllar alabilecek bir süreç olduğunu" belirtti. Avro krizinin derinleşmesiyle birlikte artık AB'nin de içinden çıkılması zor bir krize sürüklendiği ortada. Gerek dünya ekonomisinin uzun krizi gerekse de buna cevap verebilmek için bir araya gelmiş Avrupa sermayesinin kendi iç çelişkileri, özellikle de Avrupa ekonomileri arasındaki rekabet gücü farklılıkları, Avrupa sermayesinin birleşerek güçlü bir emperyalist odak olma hayallerinin altını dinamitlemiş durumda. Artık "zayıf halkalar"dan, "tembel" Avrupa ülkelerinden, kuzey ve güney Avrupa ülkeleri arasında kutuplaşmadan söz ediliyor. Geline son noktada Fransız ve Alman sermayelerinin ittifakı ile ekonomik alanda konulacak AB kurallarını ihlal eden ve bunları düzeltmekte ağırdan alan ülkeleri hizaya getirmek için otomatik yaptırım uygulanması kararı alınmış durumda. Buna göre daha önce Yunanistan ve İtalya'da teknokrat hükümetlerin başa geçmesi yetmezmiş gibi, "Avrupa Birliği'nin İMF'si" mantığıyla çalışması öngörülen Avrupa İstikrar Mekanizması (ESM) bünyesinde alınacak kararlarda oybirliğinden oy çokluğuna geçilmesi de söz konusu. Bu yaklaşımın ipuçlarını geçen sene Alman Maliye Bakanı tarafından "Biz İMF'ye rakip bir kuruluşu inşa etmeyi planlamıyoruz. Fakat Avro Bölgesi'nde ihtiyaç duyduğunda İMF'nin deneyimine ve müdahale kabiliyetine sahip bir kurumu hazır tutmak istiyoruz. Böyle bir kuruma ihtiyaç duyuyoruz" dediği konuşmasında görmek mümkündür. Avro'nun ayakta kalabilmesi için atılan adımların temelinde başta Güney Avrupa ülkelerindekiler olmak üzere Avrupa işçi sınıfına daha fazla kemer sıkırtmak ve çalışma koşullarında reform girişimleri yatıyor. Özetle artık "Federal bir Avrupa" hayalinin yerini giderek "piyasa diktatörlüğü" ve milliyetçi tehditler almış durumda.

Elbette aydınların da yanılma payı vardır; ancak öngörüsüzlüklerini özeleştiririle telafi etmek kaydıyla. Zira 90'lı yıllardan günümüze Türkiye'de de "yüreği solda atan" bazı aydın çevreleri kapitalizmle demokrasinin bütünleşebileceği düşüncesiyle AB'ye bel bağlamışlardı. Türkiye'nin süratle demokratikleşmesi, modern ve çağdaş bir toplum haline gelmesi için AB'nin itici gücüne gereksinimi vardı. Türkiye'nin kendi iç dinamikleriyle demokratikleşmesi mümkün değildi. Üstelik Türkiye'nin AB üyeliği en fazla işçilerin, çalışanların çıkarınaydı. Bu tespitlerinin altında yatan varsayımı şöyle özetleyebiliriz: AB'nin oluşumu "piyasaya önemlidir, ancak demokrasi daha önemlidir" kuruluş ilkesine dayanmaktadır. Yıllardır Avrupa sermayesinin dünya pazarındaki rekabet gücünü artırmak ve bu doğrultuda Avrupa işçi sınıfını dize getirmek üzere kurulmuş bulunan AB'nin, İMF'nin Avrupa kıtasındaki kod adı olduğunu söyleyip durduk. Bizi dinlemeyin, umalım ki birçoğuna esin kaynağı olan Slavoj Žižek'in kendisiyle kısa bir süre önce yapılan röportajda "kapitalizmle demokrasi arasındaki izdivacın boşanmaya doğru gittiği" tespitine kulak versinler.

AB'ye girmek için can atan ve "AB'nin Çin'i olmak" için yanıp tutuşan ikircikli Türk burjuvazisi ise şimdiden AB'nin krizini fırsata çevirme peşindedir. TÜSİAD Başkanı Boyner yapısal reformları, özellikle işgücü piyasası ile ilgili olanları bir an evvel hayata geçirmek gerektiğini belirtiyor. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek ise, "AB krizine karşı Türkiye'nin her zaman için bir B planı var" demiş. Ne olduğunu tahmin etmek için son aylarda çalışma yasalarında yapılan değişikliklere bakmak yeter. Peki AB'ye üyelik için gazetelerde boy boy yazılar kaleme alan ve imzalar veren aydınların B planı var mı? Kim bilir, işe belki de içerde toplumun dörtte üçünü oluşturan işçi sınıfına yüzlerini dönmekle başlayabilirler.

Dilek Pir

“Değişim”in değil, devrimin kadınları

Sadece Mısır’ın değil, Arap devrimin kalbi haline gelen Tahrir Meydanı’na ordunun saldırısından hafızalarımıza kazınacak görüntülerden birisi, giysisi askerler tarafından açılan bir kadının yerlerde sürükleniydi. Başına toplanmış bir sürü askerın kendilerini kaybetmiş şekilde savurdıkları copların, tekmelerin tek bir nedeni var: Devrimi tamamlamak için mücadeleyi sürdüren kitlelere ve özellikle kadınlara, ne kadar vahşi olabileceklerini göstererek, bedenlerini sergileyip aşağılamaya çalışarak onları yıldırma.

Ama devrimlerin en önemli özelliklerinden birisidir: Kitleler bir kez mücadeleye atıldı mı baskı ile karşılaştıklarında geri çekilmek yerine daha büyük bir öfke ve güçle çıkarlar düşmanın karşısına. O görüntülerin ardından da Arap devriminin yürekli kadınları, evlerine dönmek, korkup geri çekilmek ne kelime, yerlerde sürüklenen yoldaşlarının resimleri ile öfkeleri kadar kararlılıkları da yüzlerinden okunarak Kahire’nin sokaklarını doldurdular. Öyle ki 1919’da Britanya sömürgeciliğine karşı verilen mücadeleden sonra Mısır’ın tarihindeki en kitlesel kadın eylemi gerçekleşmiş. Hep bir ağızdan haykırdılar: “Sürükle beni, soy beni, kardeşlerimin kanı koruyacak beni!”, “Mareşal nerede? Mısır’ın kadınları burada!”

Evet devrimin kadınları orada, Tahrir Meydanı’ndaki hükümet binasının önünde gösteri yapıyor, mücadeleden en önünde yürüyordu. Aynı günlerde Arap devrimi coğrafyasından bazı kadınlar ise İstanbul’da beş yıldızlı bir otelin salonunda “Müslüman toplumlarda değişim ve kadının rolü” isimli bir konferansın açılış konuşmasını yapan Erdoğan’ı dinliyorlardı. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı tarafından düzenlenen konferansa İslam İşbirliği Teşkilatı’na üye devletlerden bakanlar, vekiller, sivil toplum kuruluşu temsilcileri ve akademisyenler katıldı.

Erdoğan’ın daha ziyade Sarkozy’ye savurduğu tehditlerle gündeme gelen konuşmasının, konferansın konusu ile ilgili bölümü o kadar çarpıcı ki. Arap devriminin kadınlarına sesleniyor önce: “Kendi ülkelerinde değişimin fitilini ateşlediler. Değişime önyak oldular. Değişim sürecinin çilesini, acısını çok yakından hissettiler. Gerekirse yerlerde süründüler ve kendilerine cop sallayanlara karşı onlar yerlerde yüreklerini ortaya koydular.” Peki Erdoğan sen değil miydin bu topraklarda genciyle yaşlısıyla, kadınıyla erkeğiyle yüreklerini ortaya koyan, meydanları dolduran Kürtler söz konusu olduğunda “kadın da olsa çocuk da olsa gereği yapılacaktır” diyen? Şimdi ne hakla Mısır’ın devrimci kadınlarının adını ağzına alıyorsun? Nasıl utanmadan çıkıp, “Tahrir Meydanı’nda tekmelerle, dipçiklerle dövülen hanım kardeşimiz için bu acıyı duymuyorsak hep birlikte kendimizi sorgulamak zorundayız. (...) Siz bir kadını dipçiklerle bu şekilde yaklaşamazsınız.” diyebiliyorsun? Senin polis değil miydi Dolmabahçe’de seni protesto etmek için gelen kadın öğrencinin karnına hamile olduğunu bile bile tekme atan? O öğrenci de savunmasız değil miydi? Bu da yetmiyor ve Erdoğan devam ediyor: “...yine değerli katılımcılarımızın şahsında on yıllardır çile çeken, savaşların, çatışmaların, ölümlerin acısını omuzlarında taşıyan, Afganistanlı, Iraklı, Suriyeli hanım kardeşlerimizi de buradan selamlıyorum.” Peki o çatışmalarda, savaşlarda senin payın yok mu? Afganistan’da işgal gücünün komutasını senin temsilcin yapmadı mı? 1 Mart tezkeresi reddedilirse kuzey cephesini açarak ABD ile birlikte Irak’ın işgaline ortak olmaya hazırlanmıyordun? Ve şimdi Suriye’ye saldırı için kolları sıvarken bunu oradaki muhalifleri korumak için yaptığını inanamamızı mı bekliyorsun?

Basından izlediğimiz kadarıyla o otel salonuna sığan “değişim”in kadınlarından bolca alkış toplamayı başarmışsın. Ama gelecek, devrimin kadınlarının omuzlarında yükselecek. Ve o kadınlar sözünü salonlarda değil, sokaklarda, meydanlarda söyleyecekler. Gün gelecek o kadınların mücadelesiyle senin de sonun Mübarek olacak.

KCK operasyonları

Topyekûn siyasi taarruz

AKP hükümeti, cemaatin hâkimiyetine giren polis ile yargı organlarını kullanarak Kürt hareketine karşı hukuki kılık altında topyekûn bir siyasi saldırıyı sürdürüyor. Kürt sorununu genellikle söylendiği gibi yeniden “terör sorunu” olarak tanımlamakla kalmıyor, Kürtlerin hakları için mücadele eden bütün kurumlara ve kişilere “terör”ün yardım ve yatakcısı olarak yaklaşıyor. Böylece, Kürt sorununun siyasi alanda çözülmesini olanaksız hale getiriyor. O zaman da “askeri çözüm” tek “çözüm” olarak öne çıkıyor. Hükümet bunu bilinçli olarak yapıyor.

Kürt halkının hak ve özgürlükleri uğruna mücadele eden bütün kurumlar ve farklı alanlarda çaba gösteren bireyler, hükümetin topyekûn taarruzunun mağduru haline gelmiş bulunuyor. BDP’nin merkez ve yerel yöneticileri, halkı siyasi olarak örgütleyen kitle önderleri, Kürt halkının oylarıyla seçilmiş belediye başkanları, Kürt proletaryasının ağırlığıyla seçilmiş sendika yöneticileri, BDP’nin siyaset akademileri çerçevesinde halkı siyasi olarak eğiten Kürt aydınları, Kürt hareketinin öne çıkan avukatları, Kürt basınının önemli temsilcileri, her biri adım adım yükselen bir saldırıdan paylarını aldılar.

Şimdi İçişleri Bakanı, Kürtlerin haklarına ilişkin mücadeleyi meşru bulan, destekleyen, onlarla dayanışma gösteren Kürt sanatçılara, yazarlarına, sinemacılarına, akademisyenlerine yönelik bir tehditle operasyonların daha da genişletileceğinin işaretini vermiş bulunuyor.

Devlet bunlarla yetinmiyor. Bir de Türk aydınlarına mesaj veriyor. Ragıp Zarakolu, oğlu Deniz Zarakolu, Büşra Eranlı ve Ayşe Bertay örneklerinde görüldüğü gibi, Türk aydınlarına “Kürt hareketinin yanında duran yanar” mesajı veriliyor. Bununla da yetinilmeyeceği anlaşılıyor. Başbakanın ta kendisi, “terörün destekçileri”nin de cezalandırılacağını açıklamadı mı?

Bütün bunlara İmralı’da Abdullah Öcalan’a aylardır uygulanan ağır tecrit koşullarının, bir de beş milletvekilinin cezaevinde rehine tutulmasının eklenmesi gerekiyor. Devlet, Kürt hareketine tepeden tırnağa saldırıyor.

Bir hükümet-cemaat operasyonu

Tutuklamaların sonuç olarak yargının alanına giren bir yetkiye dayanıyor, yani hükümet politikasıyla ilgili olmadığı söylenip duruluyor. Ama başka söylenenler ve yapılanlar tersini kanıtıyor. Başbakan Erdoğan kendisi KCK operasyonlarını desteklemeyenleri eleştirdi, bunlara sahip çıktı. Bir ülkenin en güçlü insanının ardına ağırlığını koyduğu operasyonlarda “yargı bağımsızlığı”ndan söz etmek gülünç olur. Başbakan yardımcısı Beşir Atalay ise KCK operasyonlarının Kürt sorununa ilişkin öteki adımlar gibi planlı bir politikanın sonucu olduğunu kendi ağızıyla söyledi. İçişleri bakanının beyanlarına ise az önce değindik.

Ama söylenenlerden de daha önemli olan pratiktir. Burada da iki mesele öne çıkıyor. Birincisi, İmralı’da uygulanan uzatılmış mutlak tecrit hiçbir biçimde mahkeme kararlarıyla ilgili değildir. İkincisi ve daha da doğrudan biçimde, polis AKP hükümetinin emri altındadır. Polisin gazetecileri, aydınları, belediye başkanlarını, avukatları vb. dalga dalga yayılan operasyonlarda sabah uykusundan uyandırarak götürdüğü bir ülkede hükümetin meselenin sorumlusu olmadığı nasıl söylenir? Polisin içinde hâkim konumda olan cemaatin önderi Gülben de kendi sitesinde, Kürt hareketinin ezilememesinin bir beceriksizlik olduğunu cümle âleme ilan etmişken, ortada kararlı bir yöneliş olduğu açık değil midir?

Peki neden? Başbakan açısından belirleyici olan 2023 hedefidir. Erdoğan başkanlık sistemine geçerek

Çankaya’ya çıkmak için MHP’nin tabanını kazanmak istiyor. Bunu Kürt hareketini askeri olarak yenmekle başara-acağına inanıyor. Irak’tan askerini çeken ABD ile pazarlığında bu konuda icazet alması da önemlidir. Gülen açısından ise bugüne kadar hâkim olamadığı Kürt illerinde zaferini ilan etmektir amaç.

Bunlara Arap devriminin yarattığı iki önemli tehlikenin etkisini eklemek gerekir. Arap ülkelerinde kitlelerin devrimci ayaklanması, Türkiye burjuvazisinde bir “Diyarbakır Tahriri” korkusunu elle tutulur hale getirmiştir. KCK operasyonlarının bu kadar yayılmasının bir nedeni de Kürt kitlelerini yönetebilecek kadroları felç etmektir. Nihayet, Suriye’de devrim Esad’ı devirirse, kuzeyde içinde PKK’ye yakın kadroların da ağırlık taşıyacağı bir yönetim kurulması Türk burjuvazisi için bir kâbus olacaktır.

Kürt halkı direniyor

Ama Kürtler bütün bu taarruza karşı kitlesel olarak direniyorlar. “Ez li vir im” adı takılan bir kampanya çerçevesinde Kürt halkı birçok kentte on binlerle sokaklara çıkarak Öcalan’ın tecridine ve tutuklamalara itiraz etti, kendi iradesine sahip çıktı. Bunun da ötesinde, “şayet tutukladıklarınız KCK’li ise ben de KCK’liyim” dedi ve kendini ihbar etti.

AKP hükümetinin politikası, savaşın daha önceki aşamalarında yaşanan gerilim ve çelişkileri yeniden canlandırıyor. Ölümlerin artışı kışkırtıyor. Kürt sorununa siyasi bir çözüm, ancak Türkiye işçi sınıfı suskunluğunu bırakır ve bu soruna el atarsa bulunabilir.

Şırnak'ta Sri Lanka çözümü mü?

*Kirveyiz, kardeşiz, kanla bağlyız
Karşı yaka köyleri, obalarıyla
Kız alıp vermişiz yüzyıllar boyu,
Komşuyuz yaka yakaya
Birbirine karışır tavuklarımız
Bilmezlikten değil,
Fıkralıktan
Pasaporta ısınmamış içimiz
Budur katlimize sebep suçumuz,
Gayri eşkiyaya çıkar adımız
Kaçakçıya
Soyguncuya
Hayına...*

*Kirvem hallarımı aynı böyle yaz
Rivayet sanılır belki
Gül memeler değil
Domdom kurşunu
Paramparça ağzımdaki...*

Böyle yazmış Kürt halkının Tür-
çe dilindeki sayısız büyük edebiyatçı-
sından biri Ahmed Arif, "33 Kurşun"
şiirinde. 1943 yılında General Mus-
tafa Muğlalı'nın Van'ın (Wan) Özalp
(Qelgelya) ilçesinde Türkiye-İran ara-
sında sınır ticareti yapan 33 köylüyü, ya-
kalandıktan sonra kurşuna dizdirmesin-
den bu yana neredeyse 70 yıl geçti. Ama
değişen sadece kullanılan silahta. 2011
yılı kapanırken, Şırnak (Şirmex) Uludere
(Qilaban) yakınında Türkiye-İrak sını-
rında mal taşımakta olan (şimdilik) 38
köylü, İsrail'in ya da ABD'nin insansız
hava araçlarının sağladığı anlık istihba-
rata dayanılarak hava bombardmanı ile
katledildi. Türkiye devletinin Kürtlere
reva gördüğü hayat ve ölüm işte bu!

Bu olayda bir "yanlışlık"tan,
bir "hata"dan söz etmek olanaksız.
Genelkurmay'ın yayımladığı bildirimini
söylediği, "ne yapalım, orada dolaşma-
saldı" havasını taşıyor. Kürt köylüleri
orada onlarca, hatta yüzlerce yıl dolaş-
tılar! Çünkü akrabaları vardır öte tarafta.
"Tavukları birbirine karışır" Ahmed
Arif'in ifadesiyle. Yoksuldurlar. Yaşamak
için sınır ticareti yapmak zorunda-
dadırlar. Devlet bunu bilir ve onun göz
yumması ile gerçekleşir bu ticaret. Yol-
ları bellidir. Silahlı gruplarla karıştırıl-
maları mümkün değildir.

O zaman kaçınılmaz sorunun sorul-
ması gerekir: Devlet neden öldürmüştür
bu yoksul dağ emekçilerini?

Hakkâri ve Şırnak

Bu sorunun cevabını verebilmek için
olayın yaşandığı bölgenin özelliğini
hatırlamak gerekiyor. Şırnak, Hakkâri
ile birlikte iki özellik taşıyor. Birincisi,
PKK'nin Irak'ın Kürdistan bölgesinden
gelerek en ses getiren askeri operasyon-
ları yaptığı iki ildir bunlar. İkincisi, bu
iki ilin halkı her türlü seçim ve referan-
dumda BDP'ye inanılmaz derecede des-
tek verir. Bu destek Hakkâri'de 2010 re-
ferandumunda halkın % 91'inin boykota
destek vermesi, 2011 seçimlerinde ise üç
bağımsız adaya toplam % 80 oy çıkması
düzeyinde olmuştur. Şırnak, Hakkâri'yi

biraz geriden izler. Referandumda san-
dığa gitmeyenlerin oranı % 78'dir. 2011
seçimlerinde ise üç bağımsız adaya top-
lam % 72,5 oranında oy vermiştir Şırnak
halkı.

Şimdi, gerilla savaşı hakkında biraz
bilgisi olan, gerillayı yenilgiye uğratma-
nın önemli koşullarından birinin, halkın
desteğini kesmek olduğunu bilir. Kürt
davasına sandıktan bu denli yüksek bir
destek çıkıyorsa, bu halkın bir bölümü-
nün gerilla kuvvetlerine destek olacağı
sosyolojik bir gerçektir. O zaman dev-
letin bu bölgeyi insansızlaştırma yolun-
da bir politika izlemesi ihtimal dahiline
girişir. Uludere tam Irak sınırında bir
ilçedir. Buranın insansızlaştırılması ni-
yetinin mantığını kavramak hiç de zor
değildir.

Bu sınır ilçesinin yoksul köylülerinin
bir bölümü için sınır ticareti neredeyse
tek geçim kaynağıdır. Şimdi 38 yoksul
köylünün bu feci ölümünden sonra kim
yeniden sınır ticareti yapmaya cesaret
edebilir? Dolayısıyla, kaçınılmaz bir
nesnellikle şu sonuca ulaşıyoruz: bu ola-
yın yansması, sınır köylerinde yaşamak-
ta olan insanların önemli bir bölümünün
başka yerlere göç etmesi olacaktır.

Sri Lanka çözümü mü?

Güçlü ulusal isyan hareketlerinin as-
keri yöntemlerle bastırılmasının son yıl-
larda görülen belki de tek örneği Güney
Asya'da, Hint alt kıtasının güneyinde bir
ada devleti olan Sri Lanka'da gerçekleş-
ti. 1970'li yıllarda kurulan Tamil Elam
Kaplanları örgütü, uzun yıllar boyunca
adanın kuzeydoğusunda yaşayan Tamil
halkının Sri Lanka'nın çoğunluğunu
oluşturan hâkim ulus Sinhallerden ayrı-
larak kendi devletini kurması amacıyla
silahlı mücadele vermişti. 2009 yılında
Sri Lanka ordusu Tamil Kaplanları'nı
yenilgiye uğratarak isyana son verdi.

Ne var ki, bütün dünya şunu biliyor:
Sri Lanka devleti, Tamil Kaplanları'nı
yenilgiye uğratarak amacıyla, sivil Tam-
il halkı üzerinde büyük bir katliam
uyguladı. Kaplanlar örgütünün gücü bu
şekilde kırıldı.

Tamil Kaplanları yenilgiye uğradık-
tan bir süre sonra Cumhurbaşkanı Abd-
dullah Gül'ün, Sri Lanka Cumhurbas-
kanı Mahinda Rajapakse ile telefon gö-
rüşmeleri yaptığı biliniyor. Elbette ilişki
burada kalmamıştır. Türkiye devletinin
Sri Lanka devletinden, isyana karşı ka-
zandığı "zafer" konusunda bilgi almak
için çeşitli yöntemler kullanmış olduğu-
nu hayal etmek kolaydır. O zaman Şır-
nak olayı ile birlikte şu soruyu sorma-
mız gerekiyor: AKP hükümetinin "terör
sorunu"na indirgemeye başladığı Kürt
sorununa çözüm yöntemi, Sri Lanka'dan
esinlenmekte midir?

CHP'nin faşizan tutumu

Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) Ge-
nel Başkan Yardımcısı Gökhan Günay-
dın, Şırnak Uludere ile ilgili olarak basın
mensuplarının sorularını yanıtlarken si-
vil halkın ölümü karşısında hem gaddar,
hem utanç verici bir tavır takınmıştır.
Olayla ilgili net bilgilerin henüz gelme-
diğini söyleyen Günaydın, bu nedenle
yapılacak yorumlarda dikkatli olunması
gerektiğini belirttiikten sonra kelimesi
kelimesine şöyle söylüyor:

"Bir ülkenin kendi sınırlarını koru-
masını ve iç güvenliğini garanti altına
almasını anlayışla karşılamak lazım. An-
cak istihbari faaliyetler ile bu istihbari fa-
aliyetler sonrası yapılacak operasyonları
da dikkatli gerçekleştirmek lazım. Her
ne kadar kaçakçılık işlemi yapan kişiler
yasa dışı bir işlem içerisinde olmuş olsal-
ar da hak ettikleri bombalanarak öldü-
rölmek değildir. Emniyet güçlerinin bu
alandaki yapacakları açıklamalardan sonra
biz de tavrımızı net olarak belirteceğiz."

Bir devletin kendi vatandaşı olan si-
vil, silahsız insanları öldürmesine "sını-
rları koruma" ve "iç güvenlik" gerekçe-
leriyle mazeret uydurma çabası dehşet
vericidir. CHP bu açıklamayla bir kez
daha "Kürt düşmanı" sıfatını hak edecek
bir tutum takınmıştır.

Genelkurmay Başkanı görevden alınmalıdır!

Genelkurmay'ın yaptığı açıklamanın
ne anlama geldiğini yukarıda ifade ettik.

Şırnak Uludere'deki katliamın dolaysız
sorumlusu Genelkurmay Başkanı Necdet
Özel'dir. Hava Kuvvetleri uçaklarının
38 yoksul köylüyü katletmesi karşısında
hükümetin bu Genelkurmay Başkanı'nı
görevden almaması, hükümetin kendi-
sinin bu sivillerin katledilmesini meşru
gördüğü anlamına gelecektir. AKP, ordu
kendi çıkarlarına dokunduğunda kaplan
kesiliyor. Şimdi vahim bir katliamın so-
rumlusu olan bir komutandan da hesap
sorulmasının zamanıdır.

1940'lı yılların ilkel koşullarında
dahi Mustafa Muğlalı yargıya sevk edil-
mişti. Bugün bu olayın sorumlularının
yargılanması ve cezalandırılması mutla-
ka talep edilmelidir.

Sendikalar göreve

Ölen insanlar dağ emekçileridir. Hiç-
bir varlıkları ve yaşam olanakları olma-
dığı için biraz gelir elde etmek amacı-
yla dağlar aşmaktadırlar. Bunlar yoksul
emekçilerdir. İşçi sınıfının kardeşleridir.
Sendikalar emekçilerin hayatını hiçe sa-
yan bu tavır karşısında seslerini yükselt-
melidirler.

Kürt halkı ayakta

20. yüzyıl boyunca Kürt halkına reva
görülen katliamların öyküsü bugün de-
ğişiyor, araştırma konusu oluyor, başbakan
"literatürde varsa" bu konularda özür di-
leyeceğini söylüyor. Siz Kürtleri bugün
de katledecekseniz, dün hakkında özür
dileseniz ne olur, dilemeseniz ne olur!
Hep özür dileyip hep katletmeye devam
mı edeceksiniz?

Ama hiç yanılmayın. Kürt halkını
böyle susturamazsınız. Onlar ayakta,
hakları ve özgürlükleri için ölümü bile
göze alarak mücadele ediyorlar.

Ahmed Arif'in aynı şiirinde dediği
gibi:

*Vurun ulan,
Vurun,
Ben kolay ölmem.
Ocakta küllenmiş közüm,
Karnımda sözüm var
Haldan bilene.*

Levent Dölek

Şecaat arz ederken
sirkatin söylemek

Fransa'da Ermeni soykırımını inkâr edenlere cezai yaptırım öngören yasanın kabul edilmesinin ardından Başbakan Erdoğan Cezayir'i gündeme getirerek "soykırım görmek isteyenler kendi tarihlerine baksın" dedi.

Türkiye, Fransız emperyalizmi ile Afganistan'da, Kosova'da, Lübnan'da beraber yürürken, Avrupa kapısında üyelik dilenirken, Erdoğan dahil kimsenin ne Cezayir'i ne de Fransızların gözetiminde gerçekleşen Ruanda soykırımını hatırladığı yoktu.

Bizim için bir sorun yok. Emperyalistlerin günahlarının teşhir olmasından her zaman memnun oluruz. Dahasını da isteriz. Türkiye'nin dost ve müttefikleri olan İngilizlerin tüm sömürgelerindeki kitlesel cinayetlerinin, Amerikan yerlilerinin ABD'nin kurucusu soluk benizliler tarafından soykırıma uğratılmasının, Japonya'ya atılan atom bombalarının, Siyonizm'in Filistinlilere uyguladığı sistematik vahşetin de hesabının sorulmasını isteriz. Şunu da biliriz ki, bu hesabı da ancak bizler yani işçi sınıfının enternasyonalist devrimcileri sorabilir. Çünkü biz bu katillerin hiçbiri ile ne dost olduk ne de müttefik. Biz, dünyanın neresinde bir ezilenin suratına tokat atılsa onu kendi yüzümüzde hissedendenleriz.

Ama ne Tayyip Erdoğan ne de Türk hâkim sınıflarının diğer temsilcilerinin böyle bir durumu yok. Öyle olunca tarihleriyle de bugün işlemeye devam ettikleri suçlarla da yüzleşemeyenler kaç yaparken göz çıkartıyorlar. Kendimi savunayım derken, suçlarını açık ediyorlar. Eskilerin deyimiyle, şecaat arz ederken sirkatin söylüyorlar.

Bizim ülkede Ermeni soykırımına "sözde" diyenlerin iki temel argümanı vardır. Bunlardan ilki Ermenilerin savaşta ayaklanması, bizi arkamızdan hançerlemesi, onların bu sebeple meşru kabul edilmesi gerektiğidir. İkincisi ise kıtal değil mukatele olduğu, yani her iki tarafın da öldürdüğü savıdır. Bu çerçevede 1915 olayları soykırım olarak değil, tehcir olarak tanımlanır.

Fransa'yı Cezayir'de soykırım yapmakla suçlayan ilk kişi Erdoğan değil. Fransızların, soykırım iddialarına karşı kendilerini savunduğu argümanlar ise çok tanıdık...

İkinci Dünya Savaşı'nda Cezayirli Fransızları arkadan hançerlemişti. Cezayirli, sömürgecilerin Almanlarla girdiği paylaşım mücadelesinde savaşmak istememişlerdi. Fransızlara göre onlar Almanların kıskırtmasıyla ayaklanmış hainlerdi.

Fransa 1945'te İkinci Dünya Savaşı'nın zaferini kutlarken, aynı anda Fransız lejyonları Cezayir'de Setif ve Guelma'da bağımsızlık isteyen binlerce sivil katletmekle meşguldü. Fransızlara göre sebep bir yürüyüşün kontrolden çıkması

ve 103 Fransız'ın öldürülmesiydi. Cezayirli de katletmişti. Resmi rakamlara göre Fransızların tanklar, savaş gemileri, uçaklarla verdiği cevap katliam oldu. Fransızlara göre 1500 kişi öldürüldü. Gerçekte ise bu rakamın 45 bin olduğu söyleniyor.

Fransızlar, 1954'te başlayan Cezayir bağımsızlık mücadelesine terör, direnişçilere ise terörist dedi. İsyanı bastırmak için Fransa, eşine az rastlanır bir vahşet uyguladı. Cezayirliye göre bu savaşta bir buçuk milyon Cezayirli katledildi. Fransızlara göre bu rakam 350 bin...

Gerilla savaşıyla baş edemeyen Fransa, *regroupement* adı verilen köy boşaltma kararı ile 2 milyon Cezayirliyi "tehcir" etti.

Sadece Cezayir'de isyan edenler değil Fransa'daki Cezayirli de katledildi. 1961'de Fransız "demokrasisi", Paris'te Cezayir yanlısı barışçıl bir gösteriye saldırarak 200'den fazla sivil katletti. Fransa 1998'de Paris'te o olayda 40 kişiyi öldürdüğünü kabul etti. Katliamdan sorumlu polis şefi Maurice Papon, o dönemde Charles de Gaulle'un elinden Légion d'Honneur madalyası almıştı. (Papon'un ayrıca daha önce binlerce Fransız Yahudisi'ni Nazi Almanyası'na ihraç etmiş olduğu ortaya çıkacaktı!)

Nihayet Cezayir soykırımını iddialarının yoğunlaştığı bir aşamada eski Fransız dışişleri bakanı Michelle Bernier iki ülke tarihçilerinin beraber çalışması gerektiğini salık vermişti. Dönemin Başbakanı Villepin, "Geçmiş hakkında konuşmak parlamentoların değil tarihçilerin işidir." derken yine dönemin Cumhurbaşkanı Jacques Chirac tarihi yazmanın yasaların değil tarihçilerin görevi olduğunu belirtiyordu. Ne kadar da tanıdık değil mi?

Erdoğan'a göre Cezayir nüfusunun yüzde 15'i Fransızların katliamına uğradı. Peki, Ermeni nüfusunun yüzde kaçını hayatını yitirmiş? Soykırım iddiasını savunanları (1,5 milyon Ermeni'nin yaşamını yitirdiği söyleniyor) bir yana bırakalım. Soykırım yoktur tezini savunan meşhur Amerikalı tarihçi Justin McCarthy'e göre 600 bin, eski dışişleri mensubu Kâmuran Gürün'e göre 400 bin, Genelkurmay Başkanlığı Askeri Tarih ve Stratejik Enstitüler Başkanlığı'nın bir mensubu olan Cemalettin Taşkiran'a göre 320 bin Ermeni hayatını kaybetmiştir. O dönem Osmanlı topraklarında yaşayan Ermeni nüfus değişik kaynaklarda farklı veriliyor. En düşüğü 1914 resmi nüfus sayımındaki rakam: 1 milyon 350 bin. Öyleyse, en iyimser hesapla Ermeni nüfusunun yüzde 22'si katledilmiş!

Herkes emin olabilir ki Sarkozy Ermenileri ne kadar önemsiyorsa, Erdoğan da Cezayirliyi o kadar önemsiyor. Hepsini de şecaat arz ederken sirkatin söylüyor!

Irak, Ortadoğu'da yeni
dinamit fıçısı

ABD Irak'tan askeri olarak çekildi. Bu gelişmenin hem Irak, hem de Ortadoğu üzerinde son derecede önemli sonuçları olacaktır. Irak'ın yeni dönemde tek parça halinde kalıp kalamayacağı bile tartışmalıdır. Elbette bu denli patlamaya hazır bir durum, Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin varlığı da göz önüne alınırsa, Türkiye'yi de içine doğru çekecektir.

Dört yıl önce Barack Obama'yı destekleyenler ilk kez bir konuda haklı çıkmanın sevincini yaşıyor olabilir. Obama Irak'tan 2011 sonunda kesin olarak çekilme vaadiyle başa gelmişti. Gerçekten de ABD 2011 Aralık ayında son bayrağını indirdi, son askerini çekti. Ama "Obama hayranları" pek sevinmesinler! ABD'nin Irak'tan çekilmesi kendi isteğiyle olmadı. Buna zorlandı. Arap devriminin Ortadoğu'da birtakım üsler gerektirdiğini gören ABD yönetimi, son dakikada Irak'ta kalmak için pazarlık başlattı. Ama Irak hükümeti bunu reddetti. Nedeni de İran'ın ülkedeki etkisi. Tarihte belki de ilk kez bir işgal gücü (ABD), işgal ettiği ülke (Irak) üzerinde, kendisine baş düşman olarak gördüğü ülkenin (İran) hâkimiyet sağlamasını olanaklı kıldı! Bush'un akli işte bu kadarına yetti!

Bu, aynı zamanda bizim bir öngörümüzün neden gerçekleşmediğini de açıklıyor. 2003'te Irak işgal edildiğinde, DİP'in anası İşçi Mücadelesi "geldikleri gibi gidecekler" demişti. Öyle olmadı. ABD kendisi çekildi. Evet, bizim öngördüğümüz gibi Irak işgale karşı isyan etti. Şiiler de, Sünniler de, Saddamcı laikler de ABD, Britanya ve diğer işgalci güçlere karşı silah elde mücadele ettiler başta. Felluce direnişi gerçek bir kahramanlık öyküsü oldu. Ama Şiiler, işgale karşı en radikal direnişi gösteren Mukteda es Sadr'a bağlı Mehdi Ordusu bile, bir süre sonra geri çekildi ve "sistem içinde" çalışmaya başladı. Neden? Çünkü İran onları "içeriden" çalışmayla Irak'a hâkim olabileceklerine ikna etti. Şiiler Irak'ta bir azınlık olsaydı, ABD işgale direnişi bu kadar kolay atlatamazdı.

Irak'ta iç çatışmanın ilk işaretleri

ABD Irak'tan çekilir çekilmez, Şii başbakan Maliki, Sünni başbakan yardımcısı Haşimi'yi tutuklatmaya girişerek saldırıyı başlattı. Maliki'nin, Haşimi'nin kendisine suikast hazırlamakta olduğu iddiasının doğruluk derecesini bilmek müm-

kün değil. Önemli olan da bu değil. Önemli olan, Şii çoğunluğun Sünni azınlığa ABD gider gitmez saldırıya geçmesidir. Bu saldırıyı, emperyalizmin Suriye'de Esad'ı devirerek ülkeyi İran'dan koparma yönelişine karşı bir hamle olarak okumak gerekir. Emperyalizm ile İran arasındaki mücadele cephesi, bilindiği gibi, Suriye'den, Lübnan'dan (Hizbullah) ve Filistin'den (Hamas) geçmekteydi. Şimdi bunlara Irak da eklenmiştir.

Bu gelişmenin bir başka boyutu da gelecekte hakkında önemli bir ipucu veriyor. Haşimi Kürt bölgesine sığınmıştır. Araplarla Kürtler arasındaki çelişki ile Şii-Sünni çelişkinin iç içe geçmesi, gelecekte ilginç bir takım manevralara ve değişen ittifaklara yol açacak gibi görünüyor.

İran-Türkiye rekabetinde yeni bir cephe

Irak'taki bu gelişmeye Türkiye, Davutoğlu'nun ağzından Maliki'yi kınayarak derhal katıldı. Kendi ülkesinde önüne geleni tutuklatan bir hükümetin başkalarına böyle tepki vermesi, ancak bölgedeki Türkiye-İran rekabeti bağlamında kavranabilir. Türkiye, Irak üzerinde Şii çoğunluk aracılığıyla nüfuz kurmaya yönelik İran'a karşı bir hamle yapmıştır.

Türkiye uzun zamandır ABD ile Irak'tan çekilme sonrası döneme ilişkin pazarlık yapıyor. Bu pazarlıkta İran'a karşı barikat oluşturma gücüyle ABD'nin gözünde değer kazanıyor. Aynı zamanda, ABD'nin Irak'taki en sadık müttefiki Kürdistan bölgesini Arap çoğunluğa karşı himaye etme işlevini de üstleniyor. Bu da ABD'yi Türkiye'ye yaklaştıran bir mesele. Bütün bunların karşılığında ise hükümet ABD'den Türkiye'nin Kürt hareketine karşı izleyeceği ezme ve tasfiye etme politikalarına destek bulmuş gibi görünüyor. Irak gerek ABD-Türkiye ilişkilerinde, gerek Ortadoğu satrancında, gerekse Kürt meselesinde önümüzdeki dönemde de hayati bir rol oynayacaktır.

Hrant Dink Davası

“Biz bu yargılamayı yapamadık, bari bitirelim”

Hrant Dink davasında baştan görünen neyse, beş yılın sonunda da o oldu. Bir derin devlet cinayeti daha devlet geleneğiyle ört bas edilerek, bundan sonra işlenecek faili “meçhul” cinayetlerin ve faşist saldırıların da önü açılmış oldu. Hrant Dink davasıyla ilgili olarak başından beri söylediğimizi yine söylüyoruz. Hrant’ın asıl katillerini, işi bu katilleri aklamak; aynı zamanda da ezilen halkların, sınıfların ve akımların, işçilerin, emekçilerin ve sosyalistlerin başını ezmek olan bu sistemin yargısı cezalandıramaz.

Dört buçuk yıldır süren Hrant Dink yargılamasında sona yaklaşıyor. Davanın 19 Eylül’de yapılan duruşmasında savcı esas hakkındaki mütalaasını sunmuş; Dink’in avukatları ise asıl sorumlular ortaya çıkarılmadan davanın bu şekilde kapatılmasını protesto ederek duruşma salonunu terk etmişlerdi. İronik olan şu ki, savcının mütalaası avukatların bu yaklaşımını tamamen destekler nitelikte tespitler içeriyor, ancak buna rağmen asıl sorumluların ortaya çıkarılması için soruşturmanın genişletilmesi talep edilmeyordu. Mütalaada açıkça, “bu sadece milliyetçi duyguları kabarmış gençlerin işlediği bir cinayet değildir, Ergenekon örgütünün Trabzon’daki bir hücrenin işidir. Bu hücrenin üst yapı ile örgütsel irtibatları ortaya çıkarılamamıştır.” denmektedir. Yani savcılık, başından beri herkesin bildiği gerçeği, bu cinayetin, devletin (ona göre devlet içerisindeki bir yapının) kendisi tarafından tezgâhlandığını itiraf etmiştir. Ancak aynı zamanda eklemiştir: “Bizim gücümüz bu yapıyı yargılamaya yetmedi.” İşlevi “mülk”ün (devletin) bu pisliklerini kapatmak olan yargı kurumundan daha fazlasını beklemiyorduk da, bu sonuç yargı bağımsızlığına ve AKP hükümetinin “demokratlığına” inanıp soyut bir “adalet” beklentisine kapılanları bir hayli şaşırtmış olmalı.

Hrant Dink yargılaması daha başından skandallarla başlamıştı. Samsun emniyet müdürlüğü görevlilerinin, cinayetten sonra yalanan Ogün Samast’a kahraman

muamelesi yaparak eline Türk bayrağı tutuşturması ve kendisiyle fotoğraf çekilmek için adeta sıraya girmesi belki de bu cinayete ilgili akıllarda kalan en çarpıcı görüntülerden birisi olmuştur. Emniyet görevlilerinin bu tavrı, aslında devletin, gerek öncesinde gerekse de sonrasında bu cinayete yaklaşım tarzının resmi ifadesi gibiydi; Ermeni düşmanlığıyla kabartılmış faşizan yaklaşımın ifadesi. Yoğun tepkiler üzerine konuyla ilgili açılan davada ise iki görevli, katile yaptıkları bu muameleden değil, fotoğrafları basına sızdırmaktan dolayı yargılanmış ve yargılama sonunda da beraat etmişlerdi.

Hrant Dink cinayeti ana dosyasında; yargılamanın başladığı 2007 yılından bu yana gerek sanık ve tanıkların ifadeleri, gerekse de dosyaya giren çeşitli belgeler bu cinayetin, devletin resmi kurumlarının bilgisi ve gözetimi altında işlendiğini ortaya koydu. Ortaya çıkan bilgilerin en önemlisi Trabzon emniyetinin, muhbir Erhan Tuncel’den aldığı Hrant Dink’in öldürüleceği istihbaratını emniyet genel müdürlüğü ile İstanbul emniyetine cinayetten 11 ay önce bildirdiği gerçeğidir. Yine Trabzon emniyetinin cinayetten sonra birçok delili kararttığı da ortaya çıkan bir diğer olaydı. Ancak kesinliği tartışılmaz hale gelen bu bilgiler karşısında, bırakın sorumluların yargılanmasını, İçişleri Bakanlığı’ndan tek bir emniyet görevlisi hakkında soruşturma izni dahi alınmadı. Yine neredeyse tüm sanıkların BBP ve ona bağlı

olan Alperen Ocakları’yla yakın ilişkileri ortadayken, bu faşist örgütün cinayetdeki rolü ve devlet kurumlarıyla ilişkileri de hiçbir şekilde yargılamaya konu edilmedi. Yargılamanın bir aşamasından itibaren savcılık sanıkların Ergenekon yapılanmasıyla ilişkili olduğunu söyledi; ancak soruşturma hiçbir şekilde bu yönde de genişletilmedi.

Sonuç olarak Hrant Dink davasında baştan görünen neyse, beş yılın sonunda da o oldu. Üçü tutuklu, yirmi tetikçi yargı karşısına çıkarıldı. Savcılık mütalaasında bir aciz hali olarak itiraf edildiği gibi, bunların üst düzey bağlantıları asıl katiller ortaya çıkarılmadı. Yani bir derin devlet cinayeti daha, devlet geleneğiyle ört bas edilerek bundan sonra işlenecek faili “meçhul” cinayetlerin ve faşist saldırıların da önü açılmış oldu. Hrant Dink davasıyla ilgili olarak başından beri söylediğimizi yine söylüyoruz. Hrant’ın asıl katillerini, işi bu katilleri aklamak; aynı zamanda da ezilen halkların, sınıfların ve akımların, işçilerin, emekçilerin ve sosyalistlerin başını ezmek olan bu sistemin yargısı cezalandıramaz. Hrant’ın, 77 1 Mayıs’ının, Dersim Katliamı’nın, Maraş Katliamı’nın, işçi önderlerinin ve onlarca Kürt aydınının “derin” katillerini ortaya çıkaracak ve hak ettikleri cezayı verecek olan, yine bu kesimlerin birlikte vereceği mücadele sonucunda kurulacak gerçek halk mahkemeleri olacaktır.

Şiar Rişvanoğlu

Affetme bizi Hrant, affetme!

“Bunca bilgiden sonra ne bağışlaması? Düşün bir, Tarihin hilekâr geçitleri, yapmacık dehlizleri ve Meseleleri çoktur, aldatır fısıldaşan ihtiraslarla, Yönlendirir bizi abes aracılığıyla...”
-T.S.Eliot-

Beş yıl geçti üstünden! Beş koca yıl. Ne mi yaptık, bu koskoca beş yılda sosyalistler, devrimciler, enternasyonalistler olarak; seni, davayı sahiplenmek, tarihin görmüş olduğu bu en büyük soykırımla ilgili doğruyu, gerçeği emekçilere, işçilere, yoksullara, Nâzım’ın deyişiyle “büyük insanlığa” anlatabilmek adına? Seni katleden el ile, Tekel direnişini boğan, grevleri, işçi eylemlerini kıran, HES’lere karşı mücadele eden kadınları coplayan, Cumartesi Anneleri’ne biber gazı yediren, Kürt halkını asit kuyularında eriten, hapislere tıkan, Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta Alevileri ateşe atan elin, Ermenisi ile Rumu ile, Süryanisi ile bu toprakların zenginliklerini yok eden, etmeye devam eden fabrikaları, limanları, hayatı “özelleştiren” elin aynı el olduğunu anlatmak adına? Birkaç küçük istisna dışında koskoca bir hiç!

Peki ne öğrendik bu beş yılda? Daha doğrusu hâlâ kavrayamadığımız neleri başımıza vura vura hatırlattılar bize? Hukukun bir oyun, adaletin bir ninni olduğunu (en çok da senin davanda) meselâ. Burjuvazinin en büyük ve en yaratıcı uyuşturucu taciri olarak (gerçek uyuşturucular bir yana!), “toplumsal barış”, “azınlıklara saygı”, “tarihle yüzleşme”, “demokratik açılım”, “yeni anayasa” gibi aslında hiç de yeni ve orijinal olmayan ama çok “Avrupalı” uyuşturucuları hâlâ üstelik “aydın”, “entellektüel” görünenlere dahi satabildiğini meselâ. Bazı anlarda, senin davayı sahipleniyor gibi görünüp de, başka hemen her alanda (işçi sınıfına yapılan saldırılarda, “KCK davası” adı altındaki korkunç kıyımlarda, emperyalizmin “Füze Kalkanı” projesi ve Suriye’ye saldırı hazırlığı tartışmalarında) düzenle işbirliğini alışkanlık haline getiren sağlı-sollu tüm liberallerin “büyük biraderleri” ile uyumlu yeni ve küçük masallar anlatmada ne kadar yetenekli olduklarını meselâ. Amerikan filmlerindeki eşsiz(!) ve evrensel(!) “iyi polis/kötü polis” senaryosunun bu masal anlatıcısı; Ahmet Altan, Ertuğrul Özkök, Murat Belge ve muadili nice ağabeyler tarafından nasıl da yeniden ve yeniden üretildiğini meselâ. İşçilerin/sendikacıların hepsinin özelleştirme karşıtı olmadığını, Kürtlerin tamamının “PKK’lı” (pardon artık “KCK’lı”) olmadığını, Ermenilerin hepsinin “soykırım” demediğini, Kürt Alevilerin tamamının Seyit Rıza’nın huyundan gelmediğini, Arap Alevilerin tümünün Suriye ajanı olmadığını, kadınların hepsinin kocadan/babadan/sermayeden bağımsız, özgür bir kimlik peşinde olmadığını, HES’lere, nükleer santrallere karşı çıkan, topraklarını sahiplenen köylülerin hepsinin “eşkıya” olmadığını, hatta ve hatta bütün Marksistlerin, sosyalistlerin devrimci ve tehlikeli olmadığını (Bkz. Erdoğan’ın 11 Haziran 2011 balkon konuşmasındaki DSİP teşekkürü) velhasıl bütün bunların çok şükür ki bir de iyi huylu, “beyaz” versiyonlarının bulunduğunu, onların cici ve muteber olduğunu, muhatap alınması gerektiğini meselâ.

Oysa sen onların oyununu ne güzel bozuyordun! Nasıl inatla ve sabırla, yüzündeki gülücüğü, yüreğindeki insan sevgisini hiç kaybetmeden, kabalaşmadan tane tane anlatıyordun halkının meselesini. Ne acı ve ne mutlu ki ölümünle bile yaptın, öldükten sonra bile yapmaya devam ediyorsun.

Biz senden hiçbir şey öğrenememiştik ahbarik! Hiçbir şey! **Senin Ermeni olduğu için katledildiğini ama son nefesine kadar da sosyalist dünya görüşünden ve halkların kardeşliğine duymuş olduğun sarsılmaz inançtan bir an bile ödün vermemiş olduğun bile unutmamız kardeşim.** Yoksa bu yalanlarla dolu sermaye oyununun, düzeninin en azından bir kısmını bozmuş olurduk bu koca beş yılda. Ne var ki beceremedik, çok az becerdik. Affet bizi kardeşim!

Biz belki kendimizi affedebiliriz. Üstelik bahaneler, mazeretler her gün daha da artarken! “Baskılar, operasyonlar” deriz, “Ne yapalım ki zayıfız, güçsüzüz” deriz, “Zamanını bekliyorduk” deriz, “Ailem, çocuklarım, işim” deriz, “Ama” deriz, “Aslında” deriz. Oysa sen bunların hiçbirini demedin ve hep öyle devam ettin yoluna. Belki de seni, hepsine bizzat şahit olduğum sahnelerde; Antakya’nın emekçi kahvelerinden, Şırnak’ın mezralarına, Adana’daki işçi mahallelerine kadar insanların gözünde, Yılmaz Güney gibi, Deniz Gezmiş gibi, Kemal Pir gibi neredeyse bir “aziz” mertebesine ulaştıran şeylerden biri de bu özelliğindi.

Velhasılı, biz bu beş yılı boşa geçirdik azizim Hrant. O yüzden iyisi mi, biz kendimizi, birbirimizi affetsek de, vazgeçtim sen bizi affetme ahbarik! En azından bir süre daha!

Dünya 2011

Depresyon ve dev

2011 yılı neresinden bakarsanız bakın, olağanüstü bir yıl oldu. Dünyada son otuz yıldır geçerli olan güç dengelerini köklü biçimde değiştirdi. Üste yaşanan gelişmeler sayesinde elde etmiş olduğu ekonomik, politik ve ideolojik üstünlüğü yitirdiği yıl oldu. Bu büyük değişimin ardında Birincisi, ekonomik krizin bir Büyük Depresyon'a dönüşmesi. İkincisi sınıf mücadelesinin ve devrimin yeniden gözle görülür biçimde tarihir

Ekonomik kriz aslında 2011'de başlamadı. Dünya ekonomisinin hâlâ kalbinin attığı ülke olan ABD'de 2007'de başladı, 2008 sonbaharında ise bütün dünyaya yayıldı. 2008 Eylül'ünde Wall Street yatırım bankalarından Lehman Brothers'ın iflası ile birlikte dünya ekonomisi uçurumun eşiğine geldi. Biz Devrimci İşçi Partisi olarak teşhisi derhal koyduk: Dünya ekonomisi, kapitalizmin tarihinde ender olarak görülen bir ağır krize, yani bir Büyük Depresyon'a girmişti. Biz teşhisi koymasına koyduk, ama bu büyük halk kitleleri açısından henüz yeterince açık hale gelmemişti. Uluslararası burjuvazi eşgüdüm içinde batık bankaları kurtarmaya ve durgunluğa karşı canlandırma tedbirleri almaya yönelerek krizin derinleşmesini geçici olarak durdurmayı başardı. 2009'un ikinci yarısından itibaren dünya ekonomisinde yarım yamalak da olsa bir toparlanma başlayınca, kapitalist medyanın da pompalamasıyla halk kitleleri sorunun aşıldığına inandırıldı.

2011, burjuvazinin krizi kontrol altına almakta çaresiz kaldığı, halk kitlelerinin de bu sayede kapitalizmin nasıl bataklığa batmış olduğunu kavramaya başladığı yıl oldu. Bu konuda çeşitli ülkelerin, kamu borçlarının ödenmesinde içine düştüğü güçlük, krizin ön plana çıkan yönü oldu. Bu da rastlantı değildi. Bankaları kurtarmak için kesenin ağzını açan kapitalist devletler kendileri iflasın eşiğine gelmişlerdi. Birçok ülkede (örneğin ABD ve Japonya'da da) kamu borçluluğu çok ağır sonuçlar yaratmaya aday olsa da, dikkati çeken esas olarak Avrupa'nın güney hatındaki ülkeler oldu. Yunanistan, İrlanda ve Portekiz ardı ardına borçlarını kendi başlarına çeviremez hale geldiler ve İMF-AB-Avrupa Merkez Bankası'ndan oluşan "troyka"nın ceberut ellerinde can çekişmeye başladılar.

Ardından İspanya sarsıntıya girdi. Sıra İtalya'ya geldiğinde bütün dünya nefesini tutmaya başladı. Çünkü İtalya ve İspanya, ötekiler gibi küçük ekonomiler değil. Batmalarına izin verilemeyecek ama aynı zamanda kurtarılamayacak kadar büyükler! (Biri dünyanın sekizinci büyük ekonomisi, öteki ise on ikinci.) Bunlardan birinin ya da ötekilerin iflas etmesi, dünya ekonomisinin uçuruma devrilmesi demek.

Şunu da hatırlamak gerekiyor. Her borçlunun karşısında bir alacaklı vardır. Her Avrupa devletinin iflası, beraberinde Avrupa bankalarının da iflasını getirme riskini kaçınılmaz olarak içeriyor.

Avrupa Birliği tir tir titiyor

Bütün bu gelişmeler, bir de yan ürün verdi: Avrupa Birliği'nin (AB) 17 ülkesinin ortak parası olan avronun geleceği birdenbire tehdit altına girdi. Yunanistan gibi iflas etmesi neredeyse kaçınılmaz bir ülkenin bile avroyu terk etmesi, bütün avro sistemini sarsabilir. Ama İtalya'nın avrodan çıkması avro için kesinlikle yolun sonu demek olur.

Mesele sadece avronun çökmesi tehlikesiyle de sınırlı değildir. Bütün aklı başında burjuva yorumcularının da artık hiç gizlemeden teslim ettiği gibi, avronun çöküşü bir yandan Avrupa çapında bütün yatırım planlarını altüst edecek, bir yandan da AB'de merkezkaç güçleri hareketlere geçirecek AB'nin parçalanmasına zemin hazırlayacaktır. Aralık başındaki AB zirvesinde Almanya ile Fransa'nın ortak planını Britanya'nın veto etmesi, bu dinamiklerin şimdiden harekete geçmiş olduğunun somut ifadesidir.

AB, son yarım yüzyıl içinde kapitalizmin en büyük başarı öykülerinden biridir. Bütün Avrasya coğrafyasını etkilemiş, Doğu Avrupa'nın ve Sovyetler Birliği'nin 1989-1991 aralığında çözülmesinde ve kapitalizme dönüşünde çok önemli bir rol oynamıştır. AB'nin parçalanması halinde tam tersine bir eğilim doğacaktır.

Burjuvazinin politik hâkimiyet sisteminde gedikler açılıyor

Kapitalizmin maddi yapılarının sarsıntıya girmesinin yanı sıra, Büyük Depresyon sınıf mücadelelerini kışkırtıyor, burjuvazinin politik üstünlüğünün koşullarını sarsıyor, kapitalizmin ideolojik alandaki prestijinin sorgulanmasına yol açıyor, devrimlerin yolunu adım adım döşüyor.

Sınıf mücadelelerine ve devrimlere birazdan döneceğiz. Ama önce burjuvazinin hâkimiyet sisteminde açılan gediklere bakalım. Ekonomik krizin en sert etkilerini yarattığı AB'de politik sarsıntı gözle görülüyor. Bir yandan, depresyonun bedelini en ağır ödeyen ülkelerde siyasi partiler sistemi eski işlevselliğini yitiriyor. 2010'dan başlayan bir süreçle, 2011'de sırasıyla İrlanda, Portekiz, Yunanistan, İspanya ve İtalya'da, kemer

sıkma politikalarını uygulayarak halkı kendine düşman eden siyasi partilerin erken ya da zamanında seçimlerle iktidardan düşmesi ile sonuçlanmakla kalmadı. Yunanistan ve İtalya'da siyasi partilerin sağladığı hâkimiyet sisteminin kendisi yerini bütün büyük partilerin hep birlikte desteklediği "milli birlik hükümeti" kılıklı teknokratik kabinelere bıraktı. İki ülkenin aynı modele neredeyse eşzamanlı olarak dönmeleri rastlantı değildi. Bu, geleceğin tohumlarını taşıyan modeldir. İşçi ve emekçi kitlelere Büyük Depresyon'un burjuvazi açısından gerekli kıldığı ölçüde saldıran hükümetler meşruiyetlerini formel de olsa demokratik özellikler taşıyan bir sistem içinde kolay kolay sağlayamazlar.

Benzer bir gelişme, ABD'de de görülüyor. Ülke çapında Demokrat Parti ile Cumhuriyetçi Parti arasındaki zıtlık ABD devlet sistemini felç olmanın eşiğine getirmiştir. Sadece burjuvazinin bu iki ana partisi krizden çıkmanın güçlüğü karşısında bir diğerine saldırmayı esas strateji olarak bellediği için değil. Onlarca, hatta yüzlerce yıl boyunca istikrarını korumuş olan iki parti sisteminde aşırı uçlar çatlaklar yaratmaya başladığı için. Cumhuriyetçi Parti kendi içinde Çay Partisi adı altında gelişmekte olan aşırı sağcı, emekçi düşmanı politik akımla uğraşırken, Demokrat Parti de işçi sınıfının ve Wall Street İşgali hareketinin basıncı altına girmiştir. Ayrıca, mali durumu merkezi federal devletten de daha kötü durumda olan eyaletlerden bazılarında (Wisconsin ve Ohio en ileri örneklerdir) Cumhuriyetçi sağ ile işçi hareketi arasındaki çelişkiler buraları (güney Avrupa ülkelerinde olduğu gibi) yönetilemez hale getiriyor.

Kapitalizmin prestiji sarsılıyor

Büyük Depresyon, aynı zamanda, kapitalist ekonominin son otuz yılda, özellikle "küreselleşme" ideolojisi aracılığıyla ve sosyalist inşaa deneyimlerinin çöküşüyle elde ettiği tek başarılı sistem imajını ortadan kaldırıyor. Uluslararası işçi sınıfı ve emekçi kitleler, kapitalizmin artık herkese günün birinde refah getireceği konusunda ileri sürülen yalanlara inanmak için bir neden görmüyor. Özel mülkiyet, özel girişim ve "serbest" piyasa temelinde herkesin refaha kavuşacağı iddiası inandırıcılığını yitiriyor. İnsanlık özel girişim ve serbest piyasa ideolojisinden uzaklaşmaya başlıyor.

2011: Devrimin geri gelişi

2010 yılının son günlerinde Tunus'ta başlayan isyan, 2011'e esas rengini verecek olan gelişmelerin habercisiydi. 2011 uzun onyıllar boyunca bir uykuya yatmış görünen Arap dünyasında büyük bir uyanışın devrime dönüşmesine tanık oldu.

1979 Nikaragua ve İran devrimlerinden beri dünya bir rejimi bütünüyle yıkan bir devrim yaşamamıştı. Evet, gerici 1980'li ve 1990'lı yıllardan sonra,

2000'li yıllarda Latin Amerika'da önemli devrimci yükselişler yaşanmış, özellikle Arjantin (2001-2002) ve Bolivya'da (2003 ve 2005) emekçi sınıflar ve ezilenler devrimci atılımlar yapmışlardı. Ama bunlar sonuçsuz kalmış, daha da önemlisi dünyanın genel durumunu değiştirecek bir etki yaratamamışlardı.

Arap devrimi tam da bunu yaptı. Önce Arap dünyasını bir orman yangını gibi sardı, sonra başka coğrafyaların bambaşka sınıfsal ve politik özellikler taşıyan halk kitlelerine esin kaynağı olarak dünya çapında sınıf mücadelelerini, hatta devrim fikrini kışkırttı. Devrime yeniden bir prestij kazandırdı.

Arap devriminin ihtişamı ve başarısızlığı

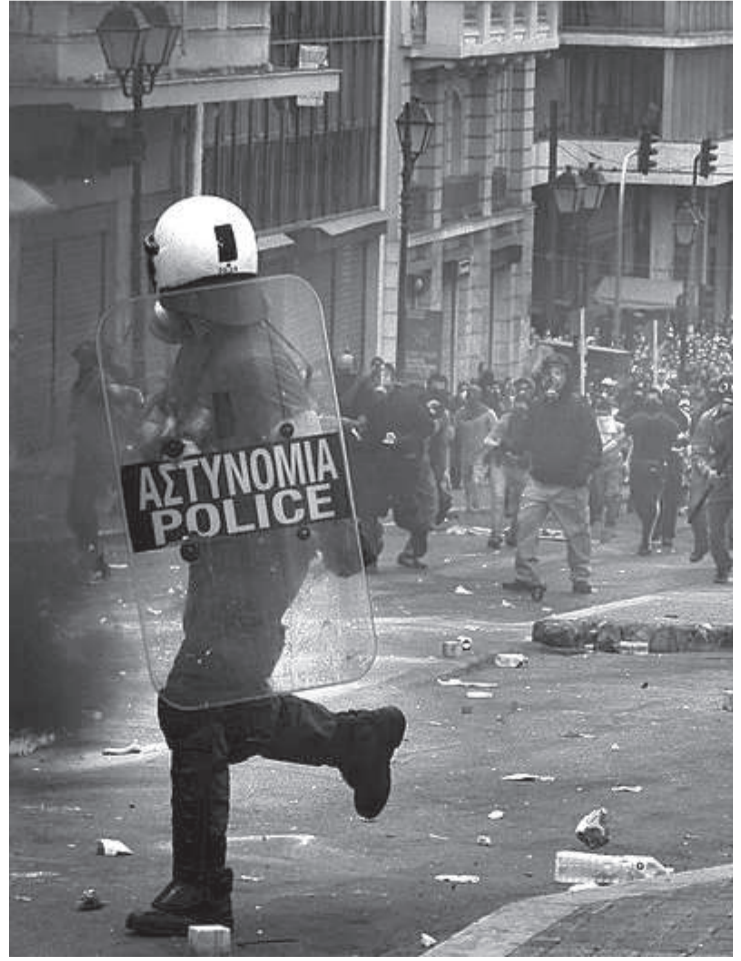
Arap devrimi, özellikle Tunus'ta ve Mısır'da, ama aynı zamanda uzunca bir süre boyunca Yemen'de, Bahreyn'de ve Suriye'de de modern çağın en tipik devrimlerinde görülen bir karakter taşıdı. Her şeyden önce, en ağır diktatörlük rejimlerinin baskı güçlerinin kurşunlarına göğsünü siper eden mülksüzlerin, en başta da işçi ve emekçi sınıflardan gençlerin bir hareketi olmak bakımından. Tunus ve Mısır'da buna işçi sınıfının sendikaları ve/veya grevleri ile olayların gelişmesine damgasını vurmasını da eklemek gerekiyor. Sık sık söylendiğinden farklı olarak, en azından Arap devriminin doruk noktasını oluşturan bu iki ülkede hareketin sınıf karakteri yadsınamaz biçimde ortadadır.

Ancak, bütün büyük devrimler esas sınıf karakterinin yanı sıra çok büyük halk kitlelerini tek bir isyancı ruh durumunun etrafında toplar. Bu bakımdan Mısır devrimi 21. yüzyılın şimdilik en

büyük devrimci atılım alanı sadece 20 halk hareketlerinin içinde olmamıştır; nede bütün bir dönemin kaynağı olacaktır.

Arap devrimi, Yemen'de, her biri başta olan diktatörlerin başarısızlıklarıyla da bütün ve ezilen halklarına mücadeleye boylu kitlelerinin en sert bir biçimde diretebileceğini, bu uzun süreçte dost düşman ayrımını, ama bir yandan da direttiği ülkeler olarak bile yarım, hatta gülmeyecek kadar büyük, önünde yükselen Mısır'da ordu yönünde devrimciliği, Tunus'ta mühendisliği yapıştırdı, Bahreyn'de Suriye'de ise emperyalist hükümetin saldırıya Libya ayaklanmasını buraya müdahalesinin emperyalist karakteri tamamdır. Bunun çabucuk mevcuttur, ancak sınıfın bir devrimci devrimi sürekli kılma kapasitesini gösteriyor.

Bütün bunlara rağmen, özellikle muazzam çıkarmış olan Mısır kapanmış saymak çok devrimcilerin söyleyeceği "musammera", ya da "devrimci devrimci"dir.

Devrim!

i. Kapitalizmin bu otuz yıl içinde üst da temel olarak iki sarsıntı yatıyor. n motoru haline gelmesi.

ımı olmuştur. Tahrir 011'in bütün önemli örnek gösterdiği münuhtemelen önümüz-zemin hareketlerinin ir.

unus'ta, Mısır'da ve en azından otuz yıl-örleri devirmekle az lde etmiştir. Bu ba-dünyanın sömürülen cesaret kazandırmış, boyunca giren halk rejimleri bile devire-zamandır unutulmuş mana hatırlatmıştır. bu başarılar, en ile-n Tunus ve Mısır'da idük kalmıştır. Dev-len çeşitli engelleri, etimini ve İslamcı 'unus'ta ılımlı İslam-udilerin ABD adına ıtığı "düzenli geçi-udi askeri gücünü, yalizmin ve Türkiye anlığını aşamamıştır. in ve emperyalizmin in karşı devrimci ve ini yerli yerine otur-çeşitli nedenleri kuş-ma en önemlisi işçi ci parti öncülüğünde rak başarıya ulaştır-erememesidir.

ğmen, Arap devrimi-m bir enerjisi ortaya devrimini bitmiş ve k yanlış olur. Mısırlı liği gibi, "Et thawra i devrim devam edi-daha bütün dünyayı

çok şaşırtabilir. Mısır dur-madıkça da Arap dünyası durmaz.

Akdeniz devrimci havzası

Arap devriminin ken-disi, özellikle Tunus, Mısır ve Suriye'de kapitalizmin ekonomik krizinin sonuç-larıyla, dolaysız biçim-de ilgilidir. Kriz içindeki AB'nin çevresindeki bu ekonomiler, krizden dola-ya ağır bir sarsıntı geçirmiş oldukları içindir ki başka çelişkiler patlama noktası-na gelmiştir.

Ama Büyük Depresyon esas etkisini, Akdeniz'in karşı sahilindeki sınıf mücadelesini kışkırtarak göstermiştir. Yunanistan ve İspanya (ve son dönemde İtalya) gibi ülkelerde, işçi sınıfı ve emekçilerin tepki si doğrudan doğruya burjuvazinin kendi krizinin yükünü emekçilerin sırtına yı-kma çabasından kaynaklanıyor. Büyük Depresyonlar, burjuvazinin işçi ve emek-çilere taviz verme olanaklarını ortadan kaldırarak sınıf mücadelesine büyük bir ivme verir. Bu, bir yandan gerici, faşist partilerin yükselişi biçiminde ortaya çı-kar. Nitekim, 2008'den beri Avrupa'da her ülkede bu tip partiler seçimlerden güçlenerek, bazen çarpıcı başarılar ka-zanarak çıkmışlardır. Bir yandan da işçi sınıfının çok kararlı ve sert yöntemlerle sınıf mücadelesine girmesine yol açar.

İşte bu nesnel çelişkidir ki, Yunanistan ve İspanya'da Arap devriminden de cesaret kazanan, bugüne kadar sınıf mü-

cadelesine bulaşmamış, hatta politikaya bile ilgi duymamış yepyeni katmanların mücadeleye girmesine yol açmıştır. Bu hareketlenme buldukları kentin bir büyük meydanını bazen haftalarca iş-gal ederek "Meydanlar Hareketi" olarak nitelenebilecek bir mücadele başlama-sı ile sonuçlanmıştır. Bunun bir benzeri İsrail'de Tel Aviv'de görülmüş, orada bile Tahrir hareketin önemli bir esin kay-nağı olmuştur. Bahar aylarında Kıbrıs'ın kuzeyinde ardı ardına yapılan genel grev ve yürüyüşler de bu canlılığın bir parçası olarak görülmelidir. Akdeniz ülkeleri Avrupa kapitalizminin ekonomik bakımdan zayıf halkaları oldukları ölçüde, bu deniz kuzey ve güney sahilleriyle birlikte bir devrim havzası olma potansiyelini ta-şımaya devam edecektir.

Hava döndü işçiden...

Ama Arap dünyasının ve Akdeniz'in ötesinde, 2011 dünya çapında sınıf mü-cadelesinde ibrenin yükseliş yönünü gös-terdiği bir yıl oldu. Burada en belirgin örnek, kapitalizmin hâlâ merkezi olan ABD'deki mücadelelerdir. Wall Street İşgali hareketinden önce de Büyük Depresyon 2011 yılı içinde ABD'de sınıf mücadelesini kışkırtmaya başlamıştı. Önce Şubat-Mart aylarında Wisconsin eyaletinde yeni seçilen Cumhuriyet-çi vali kamu emekçilerinin örgütlenme hakkına saldırınca, işçi-emekçi kitleleri, uzun yıllardır az görülen bir sınıf eyle-miyle, günlerce eyalet parlamentosunu işgal ediyorlardı. Ardından Nisan ayında, ülkenin büyük işçi konfederasyonu, son derecede bürokratik biçimde yönetilen AFL-CIO, değişik işçi katmanlarını bir-leştiren "Hepimiz Biriz" adlı bir kampan-ya başlatacak, çeşitli kentlerde on binler-ce yürüyüşçüyü bir araya getirecekti. Ey-lül ortasında başlayan ve üç ay sonra hâlâ soluğunu yitirmemiş olan Wall Street İşgali hareketi, "Meydanlar Hareketi"nin bir devamıdır. Her ne kadar henüz büyük işçi kitlelerini harekete geçirmiş olmasa da, hem sorunlara bütünüyle sınıfsal temelde yaklaşması ve finans kapitali açık-ça karşısına alması, hem de işçi sınıfının

ve sendikaların bu sayede sempatisini kazanmış olması dolayısıyla önemlidir.

Wall Street İşgali de Tahrir'i esin kay-nağı olarak alıyor. Öte yandan, kendisi de 15 Ekim'de dünyanın birçok kentinde yapılan eylemlere esin kaynağı oldu. Bu eylemlerin bazıları çok zayıf olmakla birlikte, İtalya ve İspanya'daki on binler, sınıf mücadelesi ateşinin karşılıklı bes-lenme yoluyla harlandığını gösteriyor.

2012'nin devraldığı miras

2012'ye işte bu dinamiklerin ürü-nü olan bir ortamda giriyoruz. Bu yeni yılda, kapitalizmin krizinin çok büyük

bir durgunluğa dönüşmesi, avronun ve AB'nin bataklığa batması, sınıf müca-delelerinin Arap ve Avrupa ülkelerinde daha da sertleşmesi, yepyeni ülkelerde de filiz vermesi, devrimin yeni başarılar elde etmesi hiç de şaşırtıcı olmayacaktır. Ama elbette devrimin her yükselişi, karşı kutbunda karşı devrimin de kıpırdanma-sı demektir. Bunun alacağı biçimler ve Büyük Depresyon'un savaş kışkırtıcılığı karşısında da uyanık olmak gerekiyor.

Her halükârda, sınıf mücadelesinin ve devrimin geleceği bakımından dünya yeni bir döneme girmiştir. Bunu kavra-yamayan, olayların gerisinde kalmaya mahkûmdur.

1991-2001-2011 PEDESTROİKA

1991'de Sovyetler birliği çöktü ve dağıldı. Ekim devriminin ülkesinde ka-pitalizmin restorasyonu başladı. Ulus-lararası burjuvazi kapitalizmin zaferini ilan etti. Francis Fukuyama ünlü eseri "Tarihin Sonu"nu yazdı. Kapitalizm ve liberal demokrasi ebedi idi.

2001'de 11 Eylül saldırılarına ce-vaben ABD, Pentagon'un çekmece-lerinden çıkarılan saldırı planlarını uygulamaya koydu. ABD emperyalizmi dünyayı yeniden fethetmişti. Emperyalizm üstünlüğünü ilan etmek için, Rusya'yı, Çin'i ve bütün öteki ra-kiplerini durdurmak için harekete ge-çiyordu.

2011'de kapitalizm depresyona girdi, Avrupa'nın ortak parası avro ve AB çökmenin eşliğine geldi, Arap dev-rimi ve Akdeniz ayaklanması başladı. Kapitalizm ayakta kalıp kalamaya-cağının hesabını yapıyor. Sosyalizm fikri yeniden canlanıyor. Marksizm prestijini yeniden kazanıyor. Fukuya-ma yeni bir çalışma yayınladı: "Tarihin geleceği"!

Kapitalizmin ebedi hâkimiyeti ide-olojisi bir meteor gibi hızla kaydı gitti!

Türkiye 2011

Hükümette gericilik ve çatlaklar

2011 yılı AKP'nin gerici yüzünün kimsenin görmezlikten gelemeyeceği kadar çıplak biçimde ortaya çıktığı yıl oldu. Hükümet tutuklama kampanyalarını bir baskı sistemi haline getirdi, basını tam anlamıyla cendereye soktu, Kürt sorununda siyasi çözümün önünü tıkama ve her şeyi "askeri çözüm"e havale etme yolunda elinden geleni ardında komadı. Ama 2011 aynı zamanda AKP içinde ve etrafında kurulmuş olan iktidar blokunun ciddi şekilde zorlanmaya başladığı, hatta ilk çatlakların belirdiği bir yıl oldu. Öyle görünüyor ki burjuvazi, çok sarsıntılı bir yıl olacak gibi görünen 2012'ye on yıldır olmadığı kadar zayıf ve kırılabilir bir iktidar sistemi ile giriyor.

2010 tarihe, Sakarya Komünü'nün yarattığı gerçek ama tamamlanamamış umudun yanı sıra, sahte umutlar yılı olarak geçecek. Mayıs ayında Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına geçmesi, solun bir bölümünde (kimilerine göre yüzde 40'lık) yeni bir iktidar blokunun oluşmasını sağlayacak bir ikinci Ecevit olayı gibi görüldü, gösterildi. 2010 referandumu ve 2011 seçiminde alınan sonuçlar, bu hayallerin, aslında sahiplerinin umutsuzluktan önlerine ne çıkarsa sarılacak kadar zor durumda olduklarının bir ifadesinden öte bir anlam taşımadığını gösterdi. Solun bir kanadı Kılıçdaroğlu hayallerine kapılırken, bir başka kanadı da referandumda "yetmez ama evet" şiarı temelinde AKP'den ileri demokrasi beklentisine giriyordu. 2010'un 12 Eylül referandumunun doğurduğu bu hayaller ile sona erdiği söylenebilir.

Kürt sorununda başa dönüş

2011, gerçeklere uyanma yılı oldu. Yıl, AKP'nin adım adım MHP'leşme süreci ile açıldı. Tayyip Erdoğan Kürt sorununda gittikçe daha şoven, daha militarist bir söylemi sergilemeye başladı. Bazıları bunu, MHP'nin tabanının bir bölümünün referandumda "evet" saflarına geçmesinden esinlenen bir seçim taktiği zannetti. Oysa AKP artık daha kalıcı biçimde MHP tabanına oynamaya başlamıştı. Üstelik, 2011 ABD'nin Irak'tan askerini çekeceği yılı. Bu gelişme, ABD ile AKP hükümeti arasında bir yakınlaşmaya yol açıyor, ABD'nin bu ülkede kurduğu hâkimiyet sisteminin Türkiye tarafından güvenceye alınması karşılığında PKK'yi askeri olarak tasfiye etmek amacıyla Türkiye'nin elinin serbest bırakılmasını getiriyordu.

12 Eylül 2010 referandumunun iki galibinden biri olan Kürt hareketi, 2011'e "iki dilli yaşam"a geçiş ve "Demokratik Özerklik" ilanı ile girmişti. AKP hükümeti buna, öteki devlet güçleriyle el ele, büyük bir taarruz ile cevap verdi. Adaylara veto krizi, kitlelerin muazzam direnişi ile savuşturuldu. Ama 12 Haziran seçimlerinin ertesinde YSK Hatip Dicle'nin milletvekilliğini çaldı, özel yetkili mahkemeler ise KCK'dan tutuklu dört milletvekilinin tutsaklığının devamına karar verdi. Gerisi tutuklama dalgaları, kitle eylemlerine saldırı ve basından avukatlara, bütün Kürt kurumlarının altını oyma çabası biçiminde geldi.

Ama Kürt hareketinin son mitinglerle yeniden görüldüğü gibi ayakta olması, Suriye'nin kuzeyinde PKK yanlısı hareketin de içinde bulunacağı bir Kürt yönetimi tehdidi ile birleşince, hükümet için zorlukların devam ettiği anlamına geliyor.

İktidar blokunda çatlaklar

2002-2010 yılları, İslamcı burjuvazi ile Batıcı-laik burjuvazinin temsilcileri olarak AKP ile TSK (ve onun etrafında konumlanmış diğer kurumlar) arasında bir politik iç savaşa tanık olmuştuk. Bu iç savaş bitmedi, ama AKP büyük ölçüde üstünlük sağlamış durumda. 2011 başından itibaren AKP'nin bu iç savaşta kurmuş olduğu iktidar bloku, ironik biçimde AKP'nin en büyük seçim zaferini kazandığı bu tarih diliminde, ciddi iç sirtüşmelere, gerginliklere, kırılmalara sahne olmaya başladı.

Önce AKP'nin etrafında toplanarak İslamcılığa prim vermeyen halk kitleleri arasında bu yönetimi meşrulaştırma işlevini üstlenmiş

olan (kimi solcu bilinen) liberallerin hükümet ile arası, MHP tipi politika yüzünden açıldı. Bunların bir bölümü (*Taraf* gazetesi en önemli odak) daha sonra AKP kampından vazgeçmeyeceğini, onun gönüllü fedaisi rolünü sürdüreceğini kanıtladı, ama liberal aydınlar kümesi içinde çatlak gittikçe derinleşiyor.

Bunu, AKP yönetimi ile Fethullah Gülen cemaati arasındaki gerginlik ve çatışmalar izledi. Meselenin kökü belki de 2009 Ocak ayında Erdoğan'ın, ünlü "one minute" olayında İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres'e "siz öldürmeyi çok iyi bilirsiniz" demesine kadar geri gidiyordu. Ama o aşamada su yüzüne çıkan bir gerilim yoktu. İlk çatlak Mayıs 2010'daki Mavi Marmara olayı ile ortaya çıktı. Fethullah Gülen, hükümetin politikasını yanlış bulduğunu açıkça ifade etti. Ama 12 Eylül referandumunun yarattığı ortak heyecan bu çatlağın üzerini sıvadı. Öyle anlaşılıyor ki, 2011 Eylül ayında Birleşmiş Milletler'in Mavi Marmara olayına ilişkin raporu açıklandığında hükümetin İsrail'e karşı aldığı (hiç de yeterli olmayan ama sert görünen) tedbirler yüzünden mesele iyice alevlendi.

Elbette AKP yönetimi ya da en önemlisi

Tayyip Erdoğan ile cemaat arasında başka gerilimler de var ve belki de belirleyici olan bunlar. Örneğin, AKP'nin tutukluluk süreleri üzerinde yeni bir çalışma yapıyor olması cemaatin sözcülerince (en başta da Hüseyin Gülerce tarafından) ağır eleştirilere tâbi tutuldu. Ama nedenler ne olursa olsun, AKP ile cemaatin arasında ciddi bir sirtüşme yaşanmakta olduğu ortada.

Bu çelişkiye AKP'nin kurmuş olduğu iktidar blokunun önemli unsurları arasında yer alan cemaatler arası gerginlikler de ekleniyor. Tartışmasız biçimde hâkim konumda olan Gülen cemaati, "cüppeli Mahmut" olayında ortaya çıktığı gibi, örneğin İsmailağa cemaatinin en azından bir kanadı ile hesaplaşmaya girişmiş bulunuyor.

Erdoğan'ın bütün bunların üzerine gelen ameliyatı ve sağlığı üzerine yapılan spekülasyonlar, iktidar bloku içinde her şeyin belirsizleşmesi ile sonuçlanmış bulunuyor. Şimdi Erdoğan-Gül rekabeti büyüyor, Arınç kendini "Erdoğan'a bile biat etmemiş" yeni lider olarak sunuyor, Davutoğlu yahut Babacan'ın, hatta Egemen Bağış gibi çapsiz politikacıların liderlik iddiasından söz ediliyor. Bunların ce-

maate yakınlık derecesinin farklı oluşu yarışma özel bir renk katıyor.

Burjuvazinin önderlik krizine doğru

Türkiye burjuvazisi, 2002 sonundan bu yana bir yandan kendi içinde ağır bir savaş yaşarken, bir yandan da işçi sınıfı ve emekçiler karşısındaki ortak çıkarlarını gözetmek ve ilerletmek açısından istikrarlı bir tek parti hükümeti olan Tayyip Erdoğan hükümetinden büyük yarar sağladı. Şimdi tam da dünya hızla belki de tarihte görülmemiş düzeyde bir ekonomik krize doğru ilerlerken, dolayısıyla sınıf mücadelesinde yakın gelecek bilinmezlerle dolu iken, Arap devrimi ve onun bir dizi yan sonucu Türkiye'yi (Kürt sorununda daha fazla zorlanma da dahil) sarsıntılı eşliğine getirirken, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 2012'nin ikinci yarısında dönem başkanı olması AB ile ilişkileri gerecekken, eskiden istikrar timsali olan bu yönetim çatlaklarla sarsılıyor.

Burjuvazi, öyle anlaşılıyor ki, çok sarsıntılı olmayı vaad eden 2012'de ciddi bir önderlik krizi ile karşılaşacak. Türkiye açısından 2011'in 2012'ye devredeceği en önemli miras belki de bu olacak.

2011, işçi sınıfının mücadeleleri açısından 2010'da Tekel işçilerinin Sakarya Komünü ile başlattığı rüzgârı sürdüremeyen yıl oldu. Tabii bunda Tekel mücadelesinin hem Türk-İş, hem de bir aşamadan sonra Tek Gıda-İş bürokrasisi tarafından yenilgiye uğratılması belirleyici rol oynadı. Ama 2011 maalesef işçi hareketinin bunun hesabını da soramadığı yıl oldu.

Elbette, 2011'de Türkiye işçi sınıfı elini kolunu bağlayıp oturmadı. Başta sendikalaşma atılımlarının engellenmesine, taşeronlaştırmaya, ücretlerin ödenmesindeki gecikmelere, iş koşullarına vb. karşı sayısız işçi direnişi oldu. Metal (Casper, Mahle, Schneider, Mas-Daf, GEA vb.), sağlık (en başta Dokuz Eylül, Adana Balcalı, Antalya), deri (Suni Deri'den Savranoğlu'ya), sivil havacılık (Sabiha Gökçen) başı çekiyordu. Bunların yanı sıra Mersin bölgesinin canlılığı dikkate değerdi. 2010 Akdeniz Çivi işçilerinin direnişi ile kapanmıştı. 2011 Mersin Üniversitesi inşaat işçilerinin mücadelesiyle açıldı, Mersin liman işçilerinin 150 gün süren direnişi ile kapandı. Antalya geri dönüşüm işçilerinin direnişi ise proletaryanın sıradışı katmanlarının da mücadeleye hazır olduğunu gösterdi.

2011 aynı zamanda işçi sınıfının, CHP'nin ikiyüzlü söylemine meydan okuduğu yıl oldu. 2010 sonunda Mersin Akdeniz Çivi işçileri CHP'den belediye meclisi olan patronlarını protesto için parti binasını işgal etmişlerdi. 2011'de ise, daha önce Karşıyaka'da başlamış olan bir eğilim sürdü: CHP'li belediyelerde taşeronluğun kaldırılacağı yalanına karşı İzmir Konak ve Buca belediyelerinin taşeron işçileri ciddi direnişler yaptılar. İstanbul'da ise Bedaş işçileri başarılı direnişleriyle AKP'li bir belediyeden İzmirli sınıf kardeşlerine selam yollamış oldular.

2011'de metal sektöründe 30 yıldır sürmekte olan bir gelenek bozuldu. Türk Metal sendikasının sınıf işbirlikçi politikasının toplu sözleşmelerde oynadığı belirleyici role karşı Birleşik Metal adım adım uygulanan bir grev politikası ile MESS'e kafa tuttu.

1 Mayıs, 2010'da olduğu gibi 2011'de de Taksim meydanında yüz binlerin katılımı ile kutlandı.

Ama 2011 işçi sınıfı açısından olumsuzluktan çok olumsuzlukların öne çıktığı bir yıl oldu. AKP'nin sendika hareketine tasallutu devam etti. İktidar partisinin işçi bürosu olarak çalışan Hak-İş'e bağlı

Öz Çelik-İş'in karşısında işçiler Kardemir'de gerici de olsa patronun bağımsız olan Türk Metal'e üye olmak isteyince karşılarında devleti buldu. Hükümet, kamu emekçilerine 12 Eylül referandumunu ile tanınan toplu sözleşme yetkisini yasalaştırırken kendi memur bürosu gibi çalışan Memur-Sen'e görüşme heyetinde çoğunluk verecek bir düzenlemeyi gündeme getirdi. SSGS'de, 1 Mayıs Taksim mücadelesinde, en önemlisi Tekel mücadelesinde, kendisini Türk-İş'in başına getirmiş olan AKP'ye diyet ödemek için işçi sınıfına ihanet eden Mustafa Kumlu, konfederasyonun Aralık ayındaki genel

kurulunda, hesap vermek ne demek, gerici Türk Metal'in de desteği ile yeniden başkan seçildi.

Kumlu daha iyi performans gösterirse 2015'te milletvekili olabilir. 2011 aynı zamanda, konfederasyon başkanlığının, milletvekilliği bekleme odası olduğunu (daha önceki Rıdvan Budak ve Bayram Meral örneklerinden sonra) Süleyman Çelebi ve Salim Uslu'nun seçilmeleriyle bir kez daha kanıtladı. İktidar peşindeki bürokratların sınıfa ne hayırları dokunur ki?

Bütün bunlara rağmen, burjuvazi emin ki 2012'yi düşününce haklı olarak kaygılanıyordur. Günümüzde, Mısır ve genel olarak Arap dünyasında işçi sınıfı ve mülksüzler ayakta. Batımızda, Yunanistan'da ve öteki Akdeniz ülkelerinde sınıf mücadelesi yükselmeye devam ediyor. Türkiye'nin kendi doğusunda Kürt emekçileri patlayıcı madde gibi. Korku kentleri bekliyor!

2012 DİSK kongresi ile açılacak. DİSK, Ören Tezleri'nin sınıf işbirlikçi yolundan ayrılırsa, yüzünü TÜSİAD yerine işçi sınıfına çevirirse, ilk adım atılmış olacaktır.

Sungur Savran

2011, Devrimci İşçi Partisi'nin ilk yılı

Ne büyük bir kesiklik! 1920 yılında, bir büyük çalkantının, Ekim devriminin ardından ve bir başka çalkantının, Türkiye topraklarında cumhuriyetin kuruluşunun eşliğinde, bu topraklarda mücadele etmek, yeni doğmakta olan proletaryaya öncülük etmek üzere bir parti kuruluyor. Mustafa Suphi ve arkadaşlarının Türkiye Komünist Partisi (TKP) yola sadece bu topraklarda devrim için değil, dünya devrimi için çıkıyor. Bu yüzden de sadece ulusal çapta bir devrimci partinin değil, bir Enternasyonalin, bir dünya partisinin inşasını hedefliyor. Bu dünya partisi, Komünist Enternasyonal. Ne yazık ki, TKP kısa süre içinde devrimci karakterini yitiriyor, Kemalist aygıtın işçi sınıfı nezdindeki savunucusu haline geliyor. Hatta 30'lu yıllarda kendini neredeyse feshediyor. O zamanlardan günümüze, Türkiye'de aynı zamanda hem ulusal çapta bir parti, hem de dünya partisi inşa etmek üzere çalışan bir parti olmamış.

2011'de tarihi TKP'den beri ilk kez böyle bir parti, Devrimci İşçi Partisi (DİP) kuruluşunu tamamladı. Programının başında şöyle yazıyor: "Bu büyük insanlık davasında proletaryaya yolu gösterecek olan, Leninist temellerde örgütlenmiş devrimci işçi partileri ve bunların oluşturacağı bir dünya partisi olacaktır. İnsanlığın bütün sorunları burada düğümlenmiştir. Devrimci İşçi Partisi, bu topraklarda bu büyük görevi katkıda bulunmak üzere kurulmuştur."

DİP, Türkiye politikasına ve soluna devrimci Marksizmin soluğunu taşıdı. Partinin kuruluşundan önceki dönemde geliştirdiği, ayağı somut koşullara sağlam şekilde basan, fakat aynı zamanda yaratıcı politikalara 2011 yılı içinde yenilerini ekledi.

Her şeyden önce DİP, sadece Türkiye'de değil, bildiğimiz kadarıyla dünyada da, bütün Arap coğrafyasının devrimlerle sarsılacağı (Tunus devriminin bin Ali'yi ülkeden kovmasının hemen üzerine yayınlanan bildirisinde) öngören ilk hareket oldu. Türkiye

bağlamında Arap devrimini inkâr edenlere karşı devrimi savunan, Tahrir Komünü'nün bütün dünya için önemini ortaya koyan, onun bütün coğrafyalardaki izini ısrarla süren parti oldu. Ama en önemlisi, Kasım ayında Mısır devrimi yeniden kükreyince askeri yönetim 40'tan fazla devrimcinin canını aldığı anda, Taksim'den Tahrir'e, yani sokaklardan Arap devrimine pratik olarak selam yollayan tek parti oldu.

Arap devrimini kucaklarken, Libya'daki olayların hâkim sınıfların kozlarını paylaşmalarını olduğunu erkenden teşhis etti, Türkiye solunun büyük bölümü iç savaş yaşayan bir ülke için "Libya halkı yalnız değildir" gibi sloganlar atarken emperyalist askeri müdahaleye ve onun desteğini alan kampa ikirciksiz biçimde karşı çıktı. Suriye'de devrimci kitleler çaresizlik içinde emperyalizm yanlısı bir önderliğin hâkimiyetine girdikçe devrimin yozlaşmakta olduğunu saptadı. Arap devrimini destekledi, ama hayal kurmadı, emperyalizmin kendi çıkarlarını korumak için onu saptırma çabalarına tutarlı anti-emperyalist politikasıyla karşı çıktı.

Sadece enternasyonalist görevlerle oyalanmadı. Devrimin izini Türkiye'de de sürdürdü. Tayyip Erdoğan'ın Tunus ve Mısır'ın mülksüzlerinin devrimine destek olduğuna dair balonu patlatacak kanıtları ortaya koyan tek parti oldu. Erdoğan'ın Libya'daki ağır çelişmesini, önce müdahaleye karşı çıktıktan sonra üstlendiği erkete görevini teşhir etti. Suriye'de nasıl çelişkiler içinde debelendiğini anlattı. AKP hükümetinin emperyalizmle işbirliği içinde Suriye'ye saldırı niyetini, sözcüsü Şiar Rişvanoğlu'nun Hatay'da yapılan savaş hazırlıklarını teşhir etmesiyle eleştirdi.

Sadece Arap devrimini değil, Akdeniz'in dinamiklerini de kavradı. Akdeniz'de bir devrimci havza doğmakta olduğunu Ocak ayında ileri sürdü. Yunanistan bütün yıl grevlerle sarsıldı. İspanya Mayıs ayında "Öfkeli" adı altında ayağa kalktı. İsrail yazı

sokaklarda geçirdi. İtalya sonbaharda dev eylemlere girişti.

Dünya ekonomisinin depresyona girmiş olduğunu 2008'de henüz DİP Girişimi iken saptamakla ve ABD'de Lehman Brothers iflas eder etmez krizin yükünü işçi sınıfının üstlenmemesi için bir kampanya açmakla yetinmedi. 2011'de erkenden işçi sınıfını Türkiye'ye krizin yeniden gelmekte olduğu konusunda uyarmaya başladı. Başka ülkelerdeki kardeş partilerinin, Yunanistan'da EEK'in, İtalya'da PCL'nin, Arjantin'de PO'nun kriz karşısında uyguladığı devrimci politikaları Türkiye soluna aktardı.

Türkiye politikasında 2010 referandumunda ortaya çıkan boykot cephesinin, partinin yıllardır savunmakta olduğu Üçüncü Cephe'ye en çok yaklaştığı somut an olduğunu saptadı, ama Haziran 2011 seçimleri için kurulan blokta işçi sınıfına bir özne konumunun tanınmadığını tespit ederek eleştirdi ve dışında kaldı. Blok temelinde kurulan Halkların Demokratik Kongresi'nin işçi sınıfı ile Kürt halkı arasında bir ittifakı amaçlamadığı için Üçüncü Cephe olamayacağını ortaya koydu. Kürt halkı ile dayanışma gösteren sol içinde proleter bir politika güden tek hareket oldu.

Proletaryanın mücadelesine elinden geldiğince destek oldu. Mersin liman işçilerinin mücadelesiyle, deyim yerindeyse, birleşti. Metal işçilerinin, belediye işçilerinin, turizm işçilerinin, kamu işçilerinin, deri işçilerinin, kamu emekçilerinin, tekstil işçilerinin, geri dönüşüm işçilerinin yanında yer aldı.

İşçi sınıfının sendikal örgütlerine ilişkin berrak bir politika izledi. Türk-İş genel kurulu için işçilere "haini defedin!" çağrısı yaptı. DİSK kongresi için TUSİAD'la karşı karşıya gelen bir DİSK'i savundu.

Proleter çizgiyi savundu, ama Kürt halkıyla dayanışmasında en küçük bir ikirciklik yaşamadı. DTK "Demokratik Özerklik" ilkesini Kürdistan için ilan edince, bunu tanıyan ve destekleyen ilk (ve belki de tek) parti oldu. İki dilli yaşamı parti gazetesinde iki dilde kapakla selamladı. Devletin uyguladığı bütün baskılara karşı Kürt halkının yanında yer aldı. Veto krizinde de, Şırnak

katliamında da BDP'lilerin yanı başında meydanlardaydı.

Türkiye devleti tarafından ezilen öteki halkın da yanında durdu. Toplumsal Varoluş mitingleri döneminde gazetesinin kapağına "Kıbrıs'a kendi kaderini tayin hakkı!" talebini yazmakla kalmadı, İstanbul'da ve Ankara'da Kıbrıs'la dayanışma eylemlerinde yer aldı.

İsrail konusunda AKP'yi sıkıştırdı. Eylül başında ilan edilen önlemlerin yetersizliğini ortaya koydu. Tam bu önlemlerin alınmasıyla eş zamanlı olarak füze kalkını radarının Türkiye yerleştirilmesi konusunda mutabakata varılmasının AKP hükümetinin Siyonist devleti korumak için nasıl çırpındığını ortaya koyduğuna işaret etti.

Yıl sonuna doğru çıkarılan iki yasa karşısında Bolşevik tarzda bir Marksist politikanın Türkiye'deki sesi oldu. Bedelli askerlik konusunda yasanın sınıf karakterini açıkça ortaya koydu, bedelli uygulamasının profesyonel orduya geçişe temel hazırladığına işaret etti, Türkiye solunu saran pasifist tavra karşı Marksizmin orduya yaklaşımını savundu. Parti sözcülerinden Levent Dölek, bedelliye hak kazandığı halde bu olanağı kullanmayacağını açıklayarak sorunu bütün toplumun gündemine taşıdı.

Milletvekillerinin maaşlarını ve emekli maaşlarını arttıran yasal değişiklik karşısına, kendi tüzüğünün Bolşevik geleneği sıkı sıkıya izleyen ve seçilmiş parti temsilcilerinin yozlaşmasına karşı önlem olarak milletvekili maaşının büyük bölümünün partiye devredilmesini öngören bağlayıcı hükmünü çıkardı.

Bütün bunlar DİP'e yeni alanlarda, işçiler arasında, yeni bölgelerde örgütlenme olanakları getirdi. Alçakgönüllü bir büyüme sürecinde bugüne kadar devrimci Marksizmin hiç girmemiş olduğu şehirlere girdi.

Şimdi DİP dünyada başlayan ve Türkiye'ye de er ya da geç gelecek olan büyük hesaplaşmaya kendi de hazırlanıyor, işçi hareketini de uyarmaya çalışıyor. Taksim meydanı Tahrir olduğunda, işçi sınıfını öncüsüz bırakmamak için ateşle, sevgiyle, tutkuyla çalışıyor.

Geçinemeyenler “geçinemeyenler”e karşı!

Eğer bugün parlamentoda bir DİP milletvekili olsaydı maaşından Türk-İş’in açıkladığı dört kişilik ailenin asgari geçim şartı olan 3 bin TL’den kalan kısmını partisine verecekti. Bunun iki anlamı vardır. Bunlardan birincisi işçi sınıfının çıkarlarını savunmak esas olarak işçi sınıfı partisinin görevidir. Milletvekili partiye tâbidir. Meclis kürsüsünü işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin çıkarlarını savunmak için kullanmak üzere oradadır. İkincisi tarih, işçi sınıfı temsilcilerinin parlamentolarda yüksek maaşlar, şık kıyafetler, davetler, balolar, “monşer” ortamlar içinde nasıl kendi sınıfına yabancılaştırıldığının örnekleriyle doludur.

Milletvekilleri yine kendilerine çalışarak maaşlarına ve emeklilik haklarına kıyak iyileştirmeler yaptılar. Yeni düzenlemelere göre 2012 yılında, daha önceki dönemlerde milletvekilliği yapmış olanlar için hem emekli hem aktif milletvekili maaşı birlikte alınacağından milletvekili maaşları 20 bin liraya kadar çıkacak. Emeklilikte yaş sınırı yok. İki yıl milletvekilliği yapan ömür boyu sekiz bin liralık emeklilik maaşına hak kazanacak.

Asgari ücretin açlık sınırının altında olduğu, işçinin emekçinin mezarda emekli olabildiği bir ülkede tüm bu sorunları düzeltilecek mevkide olanların bunları yapmayıp da kendi koşullarını iyileştirmeleri parlamentonun gerçekte halkı temsil etmediğini, demokrasinin de bir avuç azınlığın çıkarlarını koruma yöntemi olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Milletvekili maaşlarının yüksek olmasının savunular da var. Bunlardan bazıları milletvekillerinin harcamalarının çok fazla olduğundan dem vuruyorlar. Mesela MHP’li Lütfü Türkkan, 11 bin TL ile nasıl geçinemediğini ayrıntılı biçimde kamuoyu ile paylaştı. Doğrusu içimiz sızladı. Ancak diyelim ki milletvekili çalışmaları sırasında o kadar masrafa giriyor ki geçinemiyor, peki o zaman emeklilikte kıyak niye? Madede mi çalışıyorlar, taş mı taşıyorlar ya da Türkkan’ın seçim bölgesi olan Gebze’deki gibi kimyasalları soluyup genç yaşta kansere mi yakalanıyorlar?

Yüksek milletvekili maaşlarını savunuların başka bir argümanı ise eğer maaşlar düşük olursa sadece yüksek gelir grubundan olan kişilerin milletvekili olacak olmasıdır. Oysa burjuva partilerinin milletvekili aday adaylığı için aldıkları paralar bile işçi temsilcilerinin yaklaşamayacağı paralardır. Seçim döneminde yapılan harcamaları da buna katarsanız zaten işçi ve emekçiler bu yarışta baştan dışlanmaktadır. Oysa burjuvazinin temsilcileri kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez mantığıyla seçim sürecini bir yatırım olarak görüyor ve adeta para saçmaktan çekinmiyorlar.

CHP’nin iş isten geçtikten sonra kendini öteki partilerden ayırma çabası da aslında bir hile. Önergede CHP’den iki milletvekilinin de adı var. Bunlardan biri, CHP yönetiminin altında kendilerinin imzası olan belgeyi üç buçuk saat boyunca incelediklerini, ama kendilerine imzalarını çekmelerini önermediklerini, aslında kendilerinin parti adına görevli olduğunu belirtiyor. Bu gece yarısı operasyonu halktan çok tepki alınca, CHP puan toplamak için bir manevra yapmaya karar vermiştir, hepsi bu.

Milletvekili maaşlarının ve kıyak emekliliğin yarattığı haksızlıktan dem vurmak da yetmiyor. Siyasi partilerin bu konuda tutarlı ilkeler oluşturması lazım. Ancak bu konuda Devrimci İşçi Partisi dışında tüzüğüne konuyla ilgili madde koymuş olan başka bir parti yok. DİP Tüzüğü’nün 47. Maddesi şöyle diyor: “Partili milletvekilleri,

TBMM kürsüsünü aktif biçimde işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin çıkarlarını savunmak için kullanır. Milletvekilleri ve parti grubu parlamento faaliyetlerini Merkez Komitesi’ne tâbi olarak yürütür. Partili milletvekilleri, milletvekilliğini bir meslek haline getiren ayrıcalıkların kaldırılması için mücadele eder. Partili milletvekilleri, milletvekili maaşının dört kişilik ailenin asgari geçim sınırının üzerinde kalan kısmını partiye vermek zorundadır.”

Eğer bugün parlamentoda bir DİP milletvekili olsaydı maaşından Türk-İş’in açıkladığı dört kişilik ailenin asgari geçim şartı olan üç bin TL’den kalan kısmını partisine verecekti. Bunun iki anlamı vardır. Bunlardan birincisi işçi sınıfının çıkarlarını savunmak esas olarak işçi sınıfı partisinden görevlidir. Milletvekili partiye tâbidir. Meclis kürsüsünü işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin çıkarlarını savunmak için kullanmak üzere oradadır. İkincisi tarih, işçi sınıfı temsilcilerinin parlamentolarda yüksek maaşlar,

şık kıyafetler, davetler, balolar, “monşer” ortamlar içinde nasıl kendi sınıfına yabancılaştırıldığının örnekleriyle doludur.

Milletvekili maaşının şu kadarıyla burs veriyorum, bu kadarıyla yoksulu doyuruyorum türü söylemler de göz boyamaktan başka anlam taşımaz. Meclis sadaka dağıtma yeri değildir. Sorunları çözme yeridir. İki öğrenciye burs verip göz boyayacağınıza asgari ücreti yoksulluk sınırına çıkarın, eğitimi parasız hale getirin kimsenin okuma sorunu kalmaz zaten. İnsanlara sadaka dağıtacağınıza herkese çalışma hakkını verin, işten atmalar yasaklansın, kimse de namerde muhtaç olmasın. İşte DİP, sokakta, fabrikada ve gerektiğinde mecliste yoksulluğun sebebi olan kapitalizmle ve kapitalist sınıf burjuvaziyle savaşmaktadır ve her durumda da savaşacaktır. Burjuva partilerinin milletvekili ayrıcalıkları konusundaki utanmazca tutumu bir kez daha tek alternatifin işçi sınıfının devrimci partisi olduğunu göstermiştir.

Savrançoğlu ve Hugo Boss direnişleri sürüyor!

İzmir’in iki ucunda verilmekte olan iki mücadele, Savrançoğlu ve Hugo Boss işçilerinin mücadeleleri, zaferle sonuçlanmaları durumunda İzmir işçi sınıfının ruh halini etkileyebilecek nitelikte. Çünkü başta Hugo Boss olmak üzere her ikisi de şehrin önemli işçi merkezlerinde sürüyor.

Kararlılıklarını ve hep birlikte mücadelelerine nasıl sahip çıktıklarını göstermek için direniş çadırını bir an bile boş bırakmayan Savrançoğlu işçileri, 21 Aralık eylemine tam kadro katıldılar. Alanın en diri bileşenlerinden biri olan işçiler, DİP kortejinin önünden geçerken, direniş çadırına yaptığımız ziyaretlerden tanıdığımız yüzlerin esirgemedikleri tebessüm, aynı içtenlikle karşılık buldu. Patronu dize getirmeye kararlı işçi arkadaşlarımızı, mücadele yoldaşlarımızı bir an bile yalnız bırakmayacağımızı, verdikleri ekmeğe mücadelesinin mücadelemizin kopmaz bir parçası olduğunu belirterek rotamızı şehrin diğer bir ucunda bulunan Hugo Boss işçilerinin direnişine çevirelim.

Bir başka sendikalaşma faciası

Deri-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan Savrançoğlu işçileri gibi Hugo Boss işçileri de, Teksif sendikasına üye oldukları için kapının önüne koyulmuş durumda. Savrançoğlu direnişinden farklı olarak Hugo Boss işçileri, fabrikalarının Serbest Bölge’de olmasının yarattığı dezavantajdan ve şehir içi sayılabilecek bir noktada bulunmalarından dolayı, bir direniş çadırı kuramamış durumdadır. Ancak bu durum direnişçi işçilerin morallerini bozmak şöyle dursun, kararlılıklarını bilemiş durumda.

Hugo Boss işçilerini ziyaret ettiğimizde, işçiler sendikaya üye olduğu için 27 işçinin işten atıldığını, 160 işçinin ise sendikaya üye bile olmadan atıldığını ve bu rakamın sürekli arttığını söylediler. İş-Kur’un tekstil sektöründe hiç

deneyimi olmayan işçilerin bu alanda çalıştırılmaları durumunda patrona prim ödemelerinde kolaylık sağlanmasından dolayı Hugo Boss, deneyimli işçileri işten atarken, yerlerine hiç deneyimi olmayan işçileri alıyor. Bu da fabrikanın işçi çıkarmakta elini neden bu denli bonkör tuttuğuna açıklıyor.

Her iki direnişte de mücadele eden işçiler, Türk-İş’e bağlı sendikaların üyesi. Aralarında Savrançoğlu işçisinin örgütlü olduğu Deri-İş’in de bulunduğu Türk-İş’in on muhalif sendikasıyla oluşan Sendikal Güçbirliği’nin, bu direnişlerle dayanışma çabası azımsanmayacak derecede. Ama Türk-İş’in başına çöreklenen sendika bürokrasisini alaşağı etmenin esas yolunu, her iki fabrikanın işçileri bir kez daha gösteriyor. Direniş çadırlarında, mücadele meydanlarında...

DİP İzmir İl Temsilciliği, ulaşabildiği ölçüde şehrin sokaklarına işçi sınıfı ve ezilenlerin çıkarları doğrultusunda çeşitli talepleri ve sloganları, bir dizi pullama çalışmasıyla taşıyor. Kolluk kuvvetlerinin engellenmeye çalışıldığı bu faaliyeti zaman zaman da maddi cezalandırma yöntemiyle durdurmaya çalışıyorlar. Son aldığımız bilgiye göre il temsilcisi yoldaşımızın teslim alması beklenen bir ceza makbuzu var. Tabii ki cezayı kabul etmediğimizden tebligatı da almayacağız bile. Bu durumun bu satırlara yansımalarının sebebi de “ceza” değil elbette. Hugo Boss fabrikasının avukatı, işini gücünü bırakmış, kolluk kuvvetlerini aramış ve bizi şikayet etmiş. Biz de yazımızı şikayet ettiği ve “ceza” aldığımız pulda yazan sözler ile sonlandıralım: **“Sendika hakkı engellenemez. Ege Serbest Bölge Hugo Boss işçileri direniyor. Kazanacak!”** ve unutmadan **“Sendika hakkı engellenemez! Menemen Savrançoğlu işçileri direniyor. Kazanacak!”**

Mersin liman direnişinde tehlikeli kavşak

Mersin Limanı’ndaki Uğursan taşeron şirketinin alt taşeronu olan NÇ Denizcilik işçileri, mücadelelerine devam ediyor. Sendikacı oldukları için 23 Temmuz’da işlerine son verilen Liman-İş üyesi 35 işçi, direnişlerinin sürdüğü her gün çok önemli deneyimler kazandılar. Direnişe geçtikleri ilk günden itibaren liman işçileri, neredeyse her işçi direnişinde olduğu gibi, sürekli olarak sendika bürokrasisinin engellemeleriyle karşı karşıya kaldılar. “Direniş çadırı kurulmamalı”, “slogan atılmamalı”, “yürüyüş yapılmamalı”, “basın açıklaması yapılmamalı”... vs. Bürokrasinin mücadele perspektifi buydu. Peki bunlar olmadan, patronlara karşı nasıl mücadele edilmeli?

Sendika bürokratlarının işçilere sunduğu gerekçe, işçilerin bu şekilde sessiz sedasız beklemelerinin patrona karşı bir iyi niyet göstergesi olup tekrar işe girmelerinin önemli bir adımı olması. Sanki direnişteki işçilerin, çalışma haklarına kavuşmaktan başka bir niyetleri varmış gibi! Kaldı ki, işçi sınıfının mücadele deneyimlerinin gösterdiği gibi işçiler ancak; yürüyüş ve basın açıklamaları yaparak, slogan atarak, dayanışmayla ve elbette en önemlisi üretimden gelen güçlerini; grev haklarını kullanarak, yani ancak patronlara karşı mücadele ederek zafer kazanabilirler. Asıl işveren MIP ve taşeron Uğursan şirketleriyle kol kola yürüyen Liman-İş bürokrasisi, “aman ses çıkarmayın, patronla görüşme yapıyoruz”, “aman biraz sabredin, zaman geçsin”, “aman bekleyin, genel kurul seçimlerimiz var, şube seçimimiz var, seçimden sonra grev yapaca-

ğız” diyerek sistematik olarak direniş sürecini uzatıp, liman işçilerinin motivasyonunu düşürmeye çalıştılar. Bunun ardından, patronla yaptıkları pazarlık sonucunda; Aralık ayında yedi kişinin, Ocak ayı içerisinde sekiz kişinin işe alınacağını; geri kalan işçilerin ise diğer aylarda, limanda işçiye ihtiyaç oldukça işe çağrılacaklarını açıkladılar. Sonuç olarak, bu karar ve uygulamayla, işçilerin hep birlikte başlattıkları “liman direnişi”nin bir ayağı çukura düşmüş oldu.

Devrimci İşçi Partisi olarak direnişin ilk gününden itibaren patronun ve sendika bürokrasisinin ayak oyunları ile işçileri bölme tehlikesini sürekli vurguladık. İşçilerin bir yandan sendikalarına sonuna kadar sahip çıkıp örgütlü güçlerini kullanmaları, bir yandan da sendika bürokrasisiyle mücadeleyi önlerine koymaları gerektiğini söyledik. Bugün de aynı şeyi söylüyoruz; gerçek zafer patron tarafından hep birlikte işten çıkarılan işçilerin hep birlikte işlerine dönmeleri olacaktır. Mersin Limanı’nda, direniş çadırında 26 işçi halen mücadeleye devam ediyor. Ve direnişleri 150 günü aşti! Onların mücadelesinin sonucunu belirleyecek olan da, bugüne kadarki mücadelelerinden çıkardıkları dersler olacaktır.

Zafer Bedaş işçilerinin!

İşten çıkarmalara karşı mücadeleye girişen ve bu mücadele sırasında Enerji-Sen sendikası ile tanışıp sendikalaşan, 2011 yılı içinde iki kez BEDAŞ'ın önüne direniş çadırını kuran BEDAŞ işçilerinin mücadelesi başarı ile sonuçlandı ve işçiler Aralık ayı içerisinde işlerine geri döndüler. Aşağıda BEDAŞ işçilerinden İsmail Ali Haydar Boztaş ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Öncelikle röportaj önerimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, bize kısaca kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim Ali Haydar Boztaş, 30 yaşındayım. Zonguldak Karaelmas Üniversitesi mezunuyum. Tesisat öğretmeni olmama rağmen atamamız yapılmadığı için lise diplomasıyla BEDAŞ'ta çalışmaktayım.

BEDAŞ'ta ne zaman çalışmaya başladınız ve işçilerin çalışma koşulları nasıl?

BEDAŞ'ta çalışmaya başlayalı 10 ay oldu. Diğer taşeron şirketlerde olduğu gibi senemizi tamamlayamadık. Zaten iş devam etmiş olsaydı bile tazminat kaçmak için girdi-çıkta yapıyorlardı. İşçiler performansa dayalı çalışma sistemine göre çalışıyorlardı, sabit maaş yoktu, ne kadar iş yapıldıysa o kadar maaş veriliyordu. Eğer işçiler kotayı tamamlayamazlarsa işçilere izin kâğıtları imzalatıp maaştan kestikleri yetmiyormuş gibi işçilerin sigortası da kesilmiş oluyordu. Yıllık izin yoktu, iş azalması durumlarında ise işçiler ücretsiz izne çıkarılıyordu. Şunu belirtmek isterim ki, bunlar iyileşmiş hali; bundan 3-5 yıl önceki taşeron şirketler maaş bile vermiyorlarmış. Şimdiye kadarki cümlelerimi hep geçmiş zamanlı kurduğum; çünkü 7 ay süren mücadelelerimiz sonucu hepsi tersine döndü. Şimdi işçiler 1250 TL sabit maaş alıyor, arkadaşlarımız bu sene ilk defa senelik izin kullandılar ve hatta senesi dolmayanlara isterseniz önümüzdeki senenin iznini kullanabilirsiniz demeye başladılar. En önemlisi de sendikamızı tanıdılar ve kabul ettiler.

BEDAŞ işçilerinin sendikaya ve örgütlenmeye karar veriş sürecini biraz anlatabilir misiniz?

Sendikayla tanışmamız yine bir işten çıkarma ile birlikte oldu. İhale bitimini gerekçe göstererek işçilerin çıkışlarını hazırladılar ve bizlere imzalatmaya geldiler. Bundan önceki ihale bitiminde işçileri şu şekilde ikna ediyorlardı: "Eğer bunları im-

zalarsanız sizi bir dahaki dönemde tekrar işe alırız, başka firma alırsa size referans oluruz, aksi durumda bir daha bu işte çalışamazsınız!" deniyordu. Doğal olarak da arkadaşlar imzalamak zorunda kalıyordu. Bunu imzalamanın anlamı şu: işçiler tazminat dahil bütün haklarını almış sayılacaktı. Şimdi "ne oldu da imzalamadınız?" dersiniz özelleştirme süreci yaşadığı için taşeron şirket bile devam edip etmeyeceğini bilmiyordu. Dolayısıyla artık işçilerin kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Sonuç olarak biz bu çıkışları imzalamadık ve hakkımızı yasal yollardan arayacağımızı söyledik. Şirket, kararlılığımızı görünce, para teklif etmeye başladı. En son 700 TL önerdi ve birkaç kişi haricinde kimse kabul etmedi. Onlar da "Artık mahkemede görüşelim." deyip gözdağı vermeye çalıştılar. (Bu söz için sonradan bir hayli pişman olduk ama neyse) Bunun üzerine biz de "Birlikte hareket edelim, birlikte avukat tutup ortak dava açalım." dedik. Arkadaşlarımızdan birisi "Benim tanıdığım bir avukat var, isterseniz akşam iş bitiminde toplantı yapalım." dedi. Akşam biz toplantıda avukatı beklerken karşımızda Enerji-Sen Genel Başkanı Kamil Kartal'ı gördük. Kamil başkan mahkeme yoluyla bütün haklarımızı yasal faiziyle birlikte alabileceğimizi söyledi. En önemlisi örgütlü hareket edebilirsek bu şirketlerde kadrolu işçi olabileceğimizi söyledi, bir nevi bu bahsettikleri bizim için bulunmaz bir nimetti ve hiç düşünmeden üyelik sürecini tamamladık ve büyük bir mücadelenin temellerini atmış olduk.

Direniş BEDAŞ'ta nasıl başladı ve gelişti? Son süreci biraz özetleyebilir misiniz?

Üyelikleri tamamladıktan sonra taşeron şirketler kanalıyla BEDAŞ'ta yapılan yolsuzluklar için savcılığa suç duyurusunda bulduk ve dava açıldı. (Bu arada çıkışları imzalamadığımız için sözleşmelerimizi feshedemediler ve çalışmaya devam ettik.) Tabii sadece dava açmayla kalmadık beş

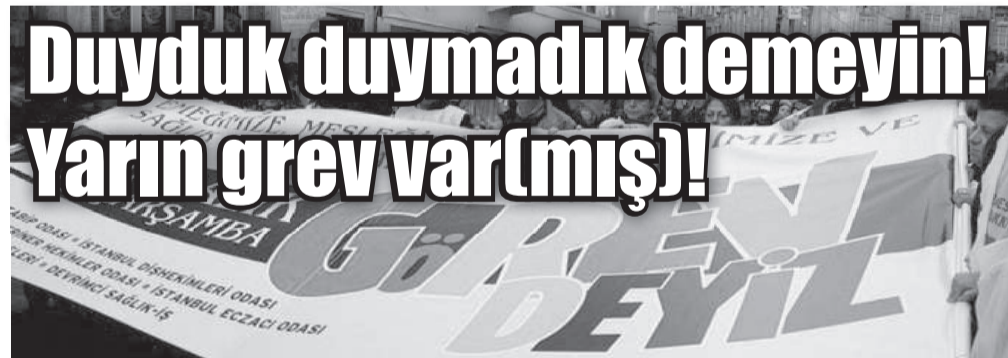
hafta boyunca her cuma BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde yapmış olduğumuz basın açıklamalarıyla, yapılan yolsuzlukları teşhir ettik. Bunun üzerine BEDAŞ iş kanununun 25. Maddesi'ni (Yöneticileri küçük düşürücü duruma düşürmek) gerekçe göstererek 22 arkadaşımızı işten çıkardı. Biz de "Onlar yoksa biz de yokuz." dedik ve 15 Haziran'da direniş çadırımızı kurup direnişe başladık. Bunun üzerine biz dahil kimsenin beklemediği bir şey oldu ve 2 saat sonra "Bütün taleplerinizi kabul ediyoruz ve arkadaşları tekrar işe geri alıyoruz çadırınızı toplayın ve iş yerlerinize geri dönün." dediler. Böylece 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerinin yıl dönümünü bir zaferle taçlandırmış olduk. Özelleştirmenin ertelenmesiyle birlikte işler yine taşerona kaldı ve dört aylık dönem pazarlık usulüyle tekrar ihaleye açıldı. Aynı ihalenin kazanmasıyla birlikte biz de işimize kaldığımız yerden devam ettik. Bu dört aylık dönem bitti ve direniş büyümesin diye işçilerin yarısını Eylül'de diğer yarısını da Ekim ayında çıkardılar. Biz ilk işten çıkarmalar başladığında haftada bir gün bütün işçilerin iş bıraktığı eylemler gerçekleştirdik ve oyunlarını bozmuş olduk. Tabii ki sadece iş bırakmayla kalmadı, aynı zamanda bütün engellemelere rağmen BEDAŞ Genel Müdürlüğü önüne direniş çadırımızı kurduk ve tekrar direnişe başladık. BEDAŞ'a karşı başlattığımız ikinci direnişimiz 25. gününde zaferle sonuçlandı. "Yeni şirket işbaşı yaptığı ilk günden itibaren tekrar sizinle çalışacağız." dediler.

Bu arada yapmış olduğumuz suç duyuruları neticesinde Çalışma Bakanlığı müfettişleri inceleme başlattı ve bu iş yerlerinde muvazaalı (hileli) ihale olduğuna ve burada çalışan işçilerin ilk işbaşı yaptığı günden itibaren BEDAŞ'ın asıl işçisi olduğu yönünde karar verdi. BEDAŞ itiraza gitti, şu anda mahkeme devam etmekte. Bizler inançlıyız, bu iş yerlerinde kadrolu işçi olunca kadar mücadeleye devam edeceğiz.

Son olarak eklemek istedikleriniz, işçi ve emekçilere mesajlarınız?

Biz işçi arkadaşlarımızla birlikte uzun ve zorlu bir yola çıktık. Aslında kolay olanı da yapabiliydik: mahkeme yoluyla tazminatlarımızı alıp kendimize başka bir iş bakabiliydik. Neticede hepimiz teknisyeniz; fakat biz zor olanı seçtik. Yaptığımız direnişler BEDAŞ için ilkti; fakat son olmayacak. Ta ki biz bu iş yerlerinde kadrolu, güvenceli bir iş hayatına kavuşana kadar. İşçi ve emekçi dostlarımıza şunu söylemek isterim: Bizler sendikalı, örgütlü mücadelenin önemini bizzat yaşayarak gördük. Malesef son zamanlarda ülkemizde bir korku imparatorluğu yaratıldı. İşçiler sendikalı olmaktan, direnmekten korkar hale geldi. Bizler korkmadık ve şimdiye kadar görmediğimiz kazanımlar elde ettik ve etmeye devam ediyoruz. "Yaşasın sınıf dayanışması!" diyoruz ve bütün dostlarımızı mücadelemize desteğe çağırıyoruz...

Çok teşekkür ederiz.
Ben teşekkür ederim.

Bir sabah uyandıığımızda, konfederasyonumuz KESK'in grev kararı almış olduğunu öğrendik.

Grev kararı alınmış ve arkasından da kamu hizmetleri alanında ne kadar olumsuzluk, demokrasi alanında ne kadar eksiklik varsa hepsi, grevin gerekçeleri olarak sıralanmıştı. Şiarımız da "Emekçilerin haklarına dokunma" olacaktır.

Bu hükümet yıllardır emekçilerin haklarına var gücüyle saldırdığına göre, grev için acaba neden birkaç hafta sonrası yani 21 Aralık tarihi seçilmişti?

Büyük ihtimalle, hükümetin sağlık emekçilerine saldıran yasalarına karşı mücadeleyi yükselten ve 21 Aralık'ta grev yapma kararını daha önceden alıp örgütlenmesine de çok önceden girişen sağlık emekçilerinin kitleselliğine güvenerek alınmıştı bu karar.

Aslında KESK'in her an bir grev kararı alma potansiyeli vardır. Hatta son dönemde Danışma Meclisi'nde alınmış bir grev kararı

da vardır. Ancak bu karar, sendika yasasında yapılacak olan değişikliklere karşı veya toplu sözleşme döneminde yürütülecek olan mücadelenin bir parçası olarak öngörülmüştü. Apar topar 21 Aralık sağlık emekçileri grevine dahil olmanın nedeni belki de KESK başkanı Lami Özgen'in de aralarında bulunduğu bazı KESK üyelerine KCK davası doğrultusunda tutuklama kararı çıkması ve KESK'e yönelik baskıların artırılmış olmasıydı. Veya KESK, bütçe görüşmelerinin sürdüğü bu dönemde, gücünü göstermek istemiş olabilir.

Gerekçesi ne olursa olsun, neticede, apar topar alınmış olan bu kararın altını doldurmak için birçok şube yöneticisi veya işyeri temsilcisi çalışmış çabalamış olsa da grev, hastaneler dışında kalan alanlarda, yaşamı durdurma noktasında başarılı olamadı.

Bunun sebebi sağlık emekçilerinin daha mücadelecisi olması, eğitim veya büro emekçilerinin daha pasif olması değil. Bunun sebebi aslında grevin gerekçelerinde, yani taleplerde

Burjuvazinin temsilcisi hükümetin işçi ve emekçi düşmanı saldırgan politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmenin, grevler örgütlemenin gerekliliği ortadadır. Ancak emek örgütleri tarafından bir grevin nasıl örgütleneceği de iyi bilinmeli, bu mücadele ilmek ilmek örülmelidir. Kamu emekçilerine; senede bir veya iki kez yapılan böyle bir grevi örgütleyebilmek için alan, zaman, doküman sağlanmalıdır. Emekçilerin sahip çıkacağı gerçek ve vurucu bir talep ortaya atılmalıdır.

gizli. Kasım ayının sonunda Kamu Hastaneleri Birlikleri Yasası'nı hızlandırmak için çıkarılan KHK (kanun hükmünde kararname) ile başhekiminden hemşiresine bütün sağlık emekçileri sözleşmeli hale getirilmek isteniyor. Sağlık emekçileri, sağlıkta dönüşüm politikalarının kendilerine getirdiği hak kayıplarını görmüş ve kendilerine birebir değen bu sorunun yarattığı huzursuzluk üzerinden çeşitli aşamalarda mücadele etmiş ve nihayet iş, grev yapmaya gelmiştir.

Ortak ve yakıcı bir talep için mücadelede edildiğinden; SES (Sağlık Emekçileri Sendikası), TTB (Türk Tabipleri Birliği), TDB (Türk Dişhekimleri Birliği), THD (Türk Hemşireler Derneği), Dev Sağlık-İş gibi farklı örgütlerden çok sayıda sağlık emekçisi greve katılmıştır.

Elbette ki Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, BES, ESM ve KESK' bağlı tüm sendikalar, hatta bütün emekçiler için gerçekten de burjuvazinin temsilcisi hükümetin işçi ve emekçi

düşmanı saldırgan politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmenin, grevler örgütlemenin gerekliliği ortadadır. Evet, sıralanan bütün talepler can yakıcıdır ve haklarımız hükümetten söke söke alınmalıdır. Ancak emek örgütleri tarafından bir grevin nasıl örgütleneceği de iyi bilinmeli, bu mücadele ilmek ilmek örülmelidir. Kamu emekçilerine; senede bir veya iki kez yapılan böyle bir grevi örgütleyebilmek için alan, zaman, doküman sağlanmalıdır. Emekçilerin sahip çıkacağı gerçek ve vurucu bir talep ortaya atılmalıdır. Yok eğer istenen üyelerin bir telefon mesajıyla veya internetten, televizyondan duyarak greve katılımını sağlamak ise; veya iki hafta içinde işyeri işyeri gezilerek, afişler dağıtılarak, grev öncesi basın açıklamaları gibi greve hazırlık eylemlerinin yapılması bekleniyorsa, o olsa olsa hayalperestlik veya örgütü tanımamak olur.

ABD emperyalist planları için, DİP anti-emperyalist mücadele için Hatay'da!

Suriye'ye yönelik emperyalist planlar adım adım uygulamaya koyulurken, ilk işaretler Türkiye'nin Suriye sınırındaki en önemli şehri olan İskenderun'dan geldi.

İskenderun limanı başta olmak üzere şehirde olağanüstü bir hareketlilik yaşanıyor. Suriye ile son derece yakın ilişkilere ve önemli bir Arap nüfusa sahip olan şehirde ABD kaynaklı hareketlilik, halkta ciddi bir rahatsızlık uyandırıyor. Adana'da yaşayan ve sık sık İskenderun'a da ziyaretlerde bulunan yoldaşımız ve parti sözcülerimizden Şiar Rişvanoğlu bölgeden gelen çok sayıda haberi kamuoyu gündemine taşımak için basın açıklaması yaptı.

Özgür Gündem gazetesinde haber yapılan, Doğan Haber Ajansı tarafından gündemleştirilerek internette milyonlarca okuyucuya ulaşan ve yerel basında da yankı bulan açıklamada, Rişvanoğlu sorular sorarak yetkililerden gelişmelere açıklık getirmelerini talep etti. Rişvanoğlu'nun "ABD Hatay'a mı yerleşiyor?" başlığı altında sorduğu sorular şunlardı:

ABD Büyükelçilik ve askeri yetkilileri son bir yılda İskenderun'u kaç kez ziyaret etmiştir?

İskenderun Limanı'nda faaliyet gösteren LİMAK A.Ş. faaliyet gösterdiği alanın en azından bir kısmını ABD ordusunun yığınakları için tahsis etmiş midir?

Bu ziyaretlerde İskenderun merkezinde bulunan doğum hastanesinin ABD ordusuna

bir süreliğine tahsis edilmesi konuşulmuş mudur?

Yine bu ziyaretlerde ABD ordusuna bağlı helikopterlerin faaliyeti için helikopter pisti bulunması gündeme gelmiş midir?

Akçay'da bulunan Tor Kışlası neden boşaltılmaktadır?

Yine İskenderun merkezine 180 ABD'linin çeşitli vazifeler adı altında yerleştirilmesi gündemde midir?

ABD Başkan Yardımcısı Joseph Biden'ın Türkiye ziyaretinde bu konularda yetkililerle ne konuşulmuştur?

Joseph Biden'ın ziyaretinin hemen ardından Amanoslar'da başlatılan askeri operasyonların bölgede sürdüğü belirtilen ABD yığınının güvenliğini sağlamakla bir ilgisi var mıdır?

Bu sorular henüz bir yanıt almış değil, ancak ABD'nin bölgeye yerleşme konusundaki çabaları sürüyor. Türkiye devletinin de Suriye'ye yönelik baskıları artıyor. Çok açık ki ne ABD'nin ne de Türkiye'nin Suriye politikası Suriye halkının çıkarlarını gözetiyor. Tam tersine emperyalizmin çıkarları ve Türk sermayesinin kâr iştahı bu politikaların merkezinde duruyor. Amaç, aynı zamanda devrim ateşini söndürmektir.

Devrimci İşçi Partisi olarak emperyalizmin ve Türk sermaye sınıfının kirli emellerini gerçekleştirmesinin önüne tek bir çakıl taşı bile koymanın çok önemli olduğunu düşün-

uyoruz. Sorduğumuz soruların cevaplarını biliyoruz.

Suriye'ye yönelik olası bir askeri müdahalede İskenderun ve Hatay'ın bir üs olarak kullanılmak istendiği açıktır. Bölgede emperyalizmin güvenliğini sağlamak için operasyonlar yürütülmektedir. Irak'tan çekilme adı altında ABD'nin bölgede İncirlik'ten sonra fiilen ikinci bir üs kurması kabul edilemez. ABD'liler gelirken, İncirlik'teki gibi ekonomik canlanma yaratma vaadi ile esnafın aklını çelmeye, halkı rüşvetle kandırmaya da çalış-

ıyor. Hatay'ın onurlu halklarının bu planlara geçit vermeyeceğini, ABD'nin vaat ettiği kanlı paralara tenezzül etmeyeceğini ve bu tip işbirlikçi tutumları da içine sindirmeyeceğini biliyoruz.

Esad rejiminden önce Suriye halkının ve bir bütün olarak Arap devriminin düşmanları olan emperyalizme, Türk burjuvazisine ve AKP'ye karşı yerimiz kardeş Arap halkının yanındır. Şiar Rişvanoğlu yoldaşımız ve partimiz DİP bu sürecin takipçisi olacaktır.

Bir akbaba hikâyesi: Limak özelleştirmelerin gözdesi, işgalin çimentosu

Limak İskenderun Limanı'nın yeni sahibi Limak Holding, Devlet ve askeri ihaleler sayesinde büyümüş, NATO için yapılan üs ve benzeri askeri tesislerin inşaatında uzmanlaşmış ve Irak işgal pazarından en fazla pay alan grupların başında geliyor. Müteahhlik işlerinden elde ettiği birikim ile turizm, çimento, enerji ve doğalgaz dağıtım gibi alanlara faaliyetini genişleten şirket, özelleştirme ihalelerinden en fazla pay kaptan holdinglerden. Aynı zamanda Fenerbahçe Spor Kulübü yöneticiliği yapan Nihat Özdemir'e ait olan Holding, çoğunu TMSF'den aldığı Güneydoğu Anadolu bölgesindeki çimento fabrikaları ile ilk günden beri Irak'ın işgalinin çimentosunu karşılamaya devam ediyor. Mardin, Kurtalan, Bitlis, Gaziantep, Ergani ve Şanlıurfa çimento fabrikalarına sahip olan Limak'ın ilk işi bu fabrikaların kapasitelerini artırmak olmuştur.

Limak'ın uzun yıllardır askerlerle kurduğu yakın ilişki, Güneydoğu Anadolu bölgesinde ve Irak'ta "risk" almasını kolaylaştırırken, NATO hizmetleri de Irak pazarında iddialı olmasını sağladı. Limak, hedef pazar olarak Ortadoğu'da Lübnan ve Suriye'yi de belirlemiş durumda. Limak, bir taraftan da Balkanlara açılma stratejisi de izliyor. Son olarak, Kosova'nın Priştine Havalimanının 140 milyon avro yatırımla modernize edilmesi işini alarak 20 yıl işletme hakkını, Limak'ın yüzde 90 payla Fransız Aeroport de Lyon ile ortak olduğu konsorsiyuma verilmesini sağladı. Limak Grubu Başkan Yardımcısı Sezai Bacaksız, devir töreninde, "Biz Kosova'yı Balkanlar'a yayılma stratejimizin merkezi olarak görüyoruz" şeklinde bir açıklama yaparak yalnız kendilerinin değil, bütün Türkiye sermayesinin emelini veciz bir biçimde itiraf etmiş oldu.

Liman-İş İskenderun şube başkanı Münir İcil ile görüştük

Ortadoğu'nun en büyük kapasiteli limanlarından İskenderun Limanı'nın Limak A.Ş.'ye geçmesine günler kala Liman-İş Sendikası İskenderun şube başkanı Münir İcil ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Gerçek: İskenderun Limanı'nın özellikleri ve farklılığı nedir?

Münir İcil: Akdeniz'in kuzeydoğusunda konuşlanan İskenderun Limanı, Ortadoğu ülkelerine olan aktarma trafiğine olduğu kadar, Çukurova, Güney ve Güneydoğu Anadolu Bölgelerine hizmet vermenin yanı sıra, Suriye, İran ve Irak gibi Ortadoğu ülkelerine transit geçişlerde hizmet etmektedir. Bu bakımdan, aktarma limanı olarak önemli bir role sahip olan liman, 1400 metre uzunluğunda bir mendireğe sahip. Demiryolu, karayolu şebekesi ile bağlantılı genel amaçlı bir liman olan İskenderun Limanı, dökme, Ro-Ro ve karışık eşyaya hizmet veriyor. 60.000 ton kapasiteli TMO'ya ait bir beton siloya sahip olan limanda rıhtımla bağlantılı bir konveyör sistemi mevcut ve ayrıca, yükleme hızı saatte 350 ton, boşaltma hızı saatte 250 ton olan bir cevher konveyörü de bulunuyor. Liman, ulusal demiryolu ve otoyollarla ticaret merkezlerine bağlıdır. Dolayısıyla İskenderun limanı potansiyeli değerlendirildiğinde, doğru ve ileri bir teknoloji ile donatıldığında hem bölge halkına ciddi iş olanağı yaratacak, hem de çok önemli ekonomik kazanımlar getirecek bir işletmedir. Limanın bütün şehri çok rahat doyurabilecek bir gücü varken, bu uzun yıllardır kullanılmamaktadır.

Gerçek: Bu potansiyele rağmen yıllardır özelleştirilmesi için atıl durumda bırakıldı değil mi?

Münir İcil: Evet her şey adım adım özelleştirme için planlanmış gibi. Özellikle 1980'li yıllarda İskenderun Limanında 1500-1800 kişi çalışıyordu. O dönem muazzam bir canlılık vardı. İşte o günlerde iştahı kabaan özel sermaye sonunda limanı ele geçirdi. Şimdi ise 190 işçi ile limanda hizmet vermeye çalışıyoruz. Devlet bugüne kadar limana hiç bir şekilde yatırım yapmadı. Gerek altyapı, gerek binalar ve depolar, gerek-

se kullanılan teknolojinin neredeyse tamamı 40-50 kimileri 60 yıllık. Biz bütün bu geriliğe rağmen 60 yıllık makineleri tamir ederek limana gelen gemilerin işlemlerini aksatmadan yapıyoruz. Buna rağmen şimdi hepimizi tasfiye ediyorlar. 2010 yılının Ekim ayında, Özelleştirme İdaresi ve Türkiye Cumhuriyeti Devlet Demir Yolları Genel Müdürlüğü ile imzalanan İşletme Hakkı Devri Anlaşması uyarınca, Liman'ın işletme hakkının fiili teslim tarihinden itibaren 36 yıl süreyle (2047 yılına kadar) Limak A.Ş.'ye devredildi. Aslında tamamen mülkiyetinin devri planlanıyordu, ancak yasal pürüz çıkmasını diye şimdilik böyle bir şey uydurdular.

Gerçek: Sanırım bölge halkını özellikle esnafı da özelleştirmeye hazırladılar adım adım. Bu nasıl oldu?

Münir İcil: Tabii ki bütün özelleştirme hikayelerinde olduğu gibi önce bizleri kötilediler. "İşçiler çalışmıyor", "Yan gelip yatıyorlar", "Boşa maaş alıyorlar" gibi bir sürü saçma sapan yalanla bir altyapı oluşturmaya çalıştılar. Bu arada elbette yerel basından da türlü menfaatler karşılığında yandaşlar buldular ki; bütün bunları halk gerçekten böyle şeyler konuşuyormuş, limanın bir an önce özelleştirilmesini istiyormuş gibi bir hava yaratılsın. Nitekim o havayı da gerçekten yaydılar. Oysa özel firma daha şimdiden ne yapacağını gösterdi. Sırf otellere para vermek için işçileri bu geçiş döneminde limanda hiç de sağlıklı olmayan prefabrik yapılarda yatırıyorlar.

Gerçek: Var olan işçilerin, sizlerin, özelleştirmeden sonra durumunuz ne olacak?

Münir İcil: 30'a yakın arkadaşımız emekli olmayı planlıyor. Diğerlerini ise istedikleri limana göndereceğiz dediler ama çok uzak olan Derince, Haydarpaşa ve İzmir'e gönderiyorlar. İskenderun limanını alan fir-

ma başından beri İskenderun halkıyla dalga geçiyor. İskenderun'dan işçi alacağız demelerine rağmen Mersin'den iki taşeron firmayla anlaştılar. İskenderun halkı iş beklerken yine İskenderun halkına iş kapıları kapandı. Tersanelerde 500 kişi çalıştırılacak deniliyordu şimdi iki kişi çalışıyor. Son bir çare olarak "Limanı alacak olan firma İskenderun halkına faydalı olsun. Dışarıdan taşeron işçi getireceklerine limanda çalışan işçinin çocuklarını işe asımlar" dememize rağmen hiçbir şekilde İskenderun'dan işçi almadılar. Bunu özellikle yapıyorlar ki ileride yöre halkıyla işçiler arasında sosyal bir dayanışma olmasın.

Gerçek: Bu arada başından beri özelleştirmeye karşı olduğunuz için sendika ile de epey uğraşıldı bu süreçte.

Münir İcil: Evet evet. Zaten limanın özelleştirilmesine karşı yasal haklarımızı dediğiniz gibi başından itibaren kullanıyoruz, o yüzden bize yönelik baskılar aslında hiç bitmedi. Bu arada Limak Firması tarafından Derin Su adındaki bir firmaya, bir süredir usulsüz biçimde zemin etüt çalışması yaptırılıyordu. Biz de yasal hakkımızı kullanarak, zemin etüt çalışması yapan bu firmayı ve firmaya ait dubaları, yasalar gereği limandan çıkartıyoruz. Ancak bu firmanın yasal olarak Limak girmeden tekrardan limanda çalışması için sendikamız üzerine baskılar kurulmak isteniyor. Ama bilsinler ki hiç bir baskı yasa dışı çalışmalara göz yummamıza neden olamaz.

Gerçek: Bütün bu gelişmelerde bu bölgede görece güçlü olan CHP'li milletvekilleri ve yöneticiler ne yaptılar?

Münir İcil: Bugüne kadar bir kere bile olsun, ne sendikaya ne de limana CHP'li Hatay milletvekillerimiz gelmedi. Bu mudur bunların sosyal demokrat anlayışları, hani

işçinin, emekçinin her zaman yanlarındaydılar. Seçim zamanı kapımıza gelmesinler, bizi yalnız bırakanlara bizler de seçim zamanı gerekli cevabı vereceğiz.

Gerçek: Sonuç olarak Limak gelse de limanda mücadele bitmeyecek, hatta daha da kızışacak. Zira çoğunluğu taşeron işçisi olacak. Biz bunun anlamını Mersin limanındaki işçi yoldaşlarımızın yaşadıklarından biliyoruz. "Durmak yok, yola devam" mı diyorsunuz?

Münir İcil: Elbette sendikamız var oldukça, limanda işçilerin yanında olacak. Yöneticilerin kim olduğu hiç fark etmez. Üstelik yarın daha da büyük sorunlar yaşanacak. Taşeron firmalarında çalışan işçileri neyin beklediğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Özelleştirmenin sadece işçi sınıfına değil, bir avuç sermayedar dışında bütün halka zarar verdiğini insanlara göstermemiz gerek.

Gerçek: Çok çok teşekkürler. Umarız İskenderun limanı da çok büyük zarara uğramadan bir gün adım adım işçilerin denetimine geçer. Size ve tüm işçi yoldaşlarımıza kolay gelsin.

Arap dünyasında İslamcılığın yükselişi

Devrimin mirasçyeleri

Arap dünyasında İslamcılığın politik etkisi gözle görülür şekilde büyüyor. Kuzey Afrika'nın üç ülkesinde (Tunus, Fas ve Mısır) İslamcılar seçimleri kazandı. Libya'da ise en güçlü silahlı grubun İslamcılarinki olduğu ifade ediliyor. Suriye'de Esad sonrası için emperyalizm-Türkiye işbirliğiyle hazırlanan yeni iktidar formülünde Müslüman Kardeşler önemli bir yer tutuyor. Arap devriminin içinden İslamcılık çıktı. Ama bu nasıl bir İslamcılık?

Bilinmesi gereken ilk nokta şu: Bu İslamcı hareketleri, Arap dünyasını "yeniden dizayn" etme yolunda bir projeyi sistemli olarak uygulamaya koymuş olan emperyalizm yaratmadı, beslemedi, iktidara getirmede. Tam tersine, Tunus'ta ve Mısır'da kitlelerin ayaklanması sırasında gerek ABD, gerek AB, sırasıyla bin Ali'nin ve Mübarek'in ardında kararlı biçimde durdukları, devrimlerden büyük telaşa kapıldıkları, bunun en somut nedeni bu rejimlerin İslamcı harekete karşı bir barikat olarak görülmesi idi. Emperyalistler devrimlerin kendi düzenlerine toptan bir tehdit oluşturabileceğini de hesaba katıyorlardı elbette. Ama bu daha uzak bir ihtimaldi. Yakın ihtimal, İslamcıların iktidara geçmesi idi. Bu da özellikle Siyonizmle Arap dünyası arasında çelişkilerin büyümesi ve Ortadoğu'nun yönetilmesinin güçleşmesi demektir. Suriye'de dahi emperyalizm, bugünkü çizgisine geçmeden önce, İsrail'in komşusu bu ülkede İslamcı hareketlerden ürküttüğü için bir süre

boyunca Esad'ın kendi rejimini reforme etmesini tercih etti. İkinci olarak, İslamcı rejimler El Kaide tipi radikal İslamcı hareketlerle ve İran ile işbirliğine gidebilirlerdi. Üçüncü olarak da, İran'a benzer biçimde, kapitalizmin küreselci düzeninin bir ölçüde dışında kalmayı seçebilirlerdi.

İslamcı hareketlerin yükselişi, Arap devriminin emperyalizmin bir "yeniden dizayn" çabasının ürünü olmadığını kanıtlandıran biridir.

Devrim neden İslamcı hâkimiyet yarattı?

Cevap verilmesi gereken bir soru, devrimlerin neden İslamcı bir yükselişin önünü açtıdır. Bu sorunun cevabı özlü olarak şöyle verilebilir. Devrimlerin neredeyse mavi gökte çakan bir şimşek gibi Arap toplumlarının gündemine girmesinden önce siyasi alanda bütün mücadele Batı yanlısı rejimlerle İslamcılar arasında olduğundan,

rejimlerin yerini alacak başka bir siyasi güç henüz gelişmediği için. Burada solun büyük günahı açıkça ortaya çıkıyor. Arap dünyasında bir zamanlar hiç de küçümsenmeyecek bir güç olan solun esas hâkim gücü Stalinist partiler, milliyetçi rejimlerin kuyruğuna yapıştığı için onların yozlaşması ölçüsünde geriledi ve kitle desteğini yitirdi. Buna Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde yaşanan çöküş sonucunda bütün dünya solunda olduğu gibi Arap solunda da "yenilenme" ve liberalleşme eklenince, İslamcılık diktatörlüklere karşı mücadele eden tek güç olarak kaldı. Tunus'ta halka neden Ennahda'ya oy verdiği sorulduğunda insanların büyük bölümünün cevabı, bu partinin bin Ali'ye karşı kahramanca mücadele ettiği oluyor. Buna karşı, eski "komünist" partisi Eteddit (Yenilenme) hareketi, bin Ali'nin meclisinde muhaliflik oynuyordu!

ABD bir yandan İslamcı hareketle doğrudan pazarlık yaparken, bir yandan da son yıllarda İsrail ile yaşanan gerilim dolayısıyla uzaklaşmış olduğu AKP ve Tayyip Erdoğan'ı bir model olarak kullanmaya yönelmiştir. Arap İslamcılarına söylenen şudur: Siz de Erdoğan gibi emperyalizme biat ederseniz, ekonominizi emperyalizmle küreselci tarzda bütünleştirmeyi önünüze koyarsanız, başınız sıkıntı görmez, birlikte çalışabiliriz.

Emperyalizmin ve İslamcılığın bu yakınlaşması, iki gerici gücün devrimin karşısında kutsal ittifaka giriştikleri anlamına geliyor. Bazıları bu karşı devrimci kutsal ittifakı devrimin kendisi ile karıştırıp "yeniden dizayn" teorisini yayıyorlar. Oysa bu ittifak ABD'nin devrimlerden en düşük hasarla çıkmak üzere geliştirdiği "düzenli geçiş" stratejisinin yeni bir evresidir. Hepsi bu. Elbette bu ittifak tehlikelere gebedir. Elbette iki müttefik şu ya da bu nedenle birbirine girebilir. Üstelik Mısır söz konusu olduğunda, çok daha köktendinci olan ve emperyalizme uzak duran Selefi hareketin de seçimlerde Nur Partisi aracılığıyla oyların yaklaşık beşte birini almış olması, Müslüman Kardeşler üzerinde sürekli olarak emperyalizmden uzaklaşma yönünde bir basınç oluşturacaktır. Ama emperyalizm ile yeni müttefiki ılımlı İslamcılar arasındaki çelişki tam da devrimin gücünü gösterir. Tam da devrim gerici güçler için bu denli tehlikeli olduğu içindir ki, bu zorlu ittifak doğmuştur. Büyük tarihsel depremlerden kurtulmak o kadar kolay değildir.

Öyle görünüyor ki, Arap devrimi bir süre boyunca İslamcı bir evreden geçecektir. Devrimi harekete geçiren çelişkiler, dünya durumunun sınıf çelişkilerini kıskırtan karakterinin de etkisiyle, ağırlığını devam ettirirse, devrim bir süre sonra solununu yitirmeyecek, İslamcılık sınıf çelişkisini çözemeyeceği için gerçek devrim kampı kitlelere yeniden ve daha güçlü şekilde hitap etme olanağını bulacaktır. Bu aynı zamanda devrim kampının kendisinin örgütlülüğüne ve politik maharetine bağlı bir şeydir. Proletaryanın devrimci partisinin inşası her bir Arap ülkesinde bunun için bu kadar önemlidir.

Türkiye Suriye'den, İsrail İran'dan elini çek!

Türkiye Cumhuriyeti dış politikada oldukça tehlikeli bir rotada ilerliyor. Libya saldırısı, füze kalkanı, İran'ı bölgede dengeleme, Arap devrimini evcilleştirme gibi başlıklarda, emperyalizm ile büyük bir uyum içinde; bölge halklarına düşman bir politikaya ısrarla sarılmış durumda. AKP hükümeti emperyalizme hizmet etmek ve Türk sermayedarların yayılmacı düşlerini gerçekleştirmek için Ortadoğu'da büyük maceralara girme hazırlıkları içinde. "Büyük Macera"nın ilk bölümünde Suriye'ye olası bir saldırı var.

Emperyalistlerin gerici üçgeni: İsrail-Türkiye-Suudi Arabistan

Türkiye'nin Suriye'ye saldırması ihtimaline paralel olarak bir de İsrail'in İran'ı vurması söz konusu. Sanki başına çökmek için gün bekleyen ABD, İngiltere, İsrail, Fransa gibi ülkeler nükleer silah sahibi değilmiş gibi İran, nükleer silah elde etmeye çalışmakla suçlanıyor. İran'ın bu koşullar altında nükleer silaha sahip olmak istemesi son derece meşrudur fakat İsrail Siyonizmi, İran'ın nükleer silah üretmesine asla izin vermek istemeyecektir ve üstelik bu konuda her geçen gün zamanı daralmaktadır.

Türkiye ve İsrail, Suriye ve İran'ı dize getirmeye çalışırken emperyalizmin bölgedeki üçüncü büyük müttefiki Suudi Arabistan ise Bahreyn ve Yemen devrimlerini bastırma ya da ateşini söndürme

görevine soyunmuş durumda. Küçük ama zengin ortak Katar, esas olarak Libya konusunda görev alıyor. Bir de tüm bunlara, kangrenleşmiş Filistin ve Irak meselelerini, üzerine de uluslararası bir boyut kazanmış olan Kürt sorununu ekleyin.

İşte finans kapitalin dünya sistemi olan emperyalizm, bölgemizde halkları böyle büyük bir boğazlaşma ihtimali ile karşı karşıya bırakıyor. Kendine yardımcı olarak bir ortaçağ kalıntısı krallığını, bir Siyonist "karakol devleti"ni ve kerameti kendinden menkul bir "ileri demokrasi"yi seçmiş, planını uygulamaya çalışıyor.

Sürekli savaşa karşı sürekli devrim!

İşçilerin, emekçilerin, ezilenlerin çıkarı, emperyalizmin ve onun bölgedeki işbirlikçilerinin planlarını boşa çıkarmaktan, emperyalizmin sürekli savaşını sürekli devrime çevirmekten geçer. Devrimci İşçi Partisi, tüm hazırlığını bu gelişmeler ışığında yapmaktadır. Hatay'daki askeri hareketliliğe dikkat çekmesi de bundandır, bedelli askerliğe ve profesyonel orduya karşı çıkması da. Üçüncü Cephe'de ısrar etmesi de bundandır, işçi sınıfının dikkatini Arap devrimine çekmesi de. "Suriye'yle değil İsrail'le savaş", "Kürtlerle değil ABD'yle savaş" diyerek Erdoğan'ın gerçek yüzünü teşhir etmesinin de sebebi budur, işçi sınıfı ve gençliğin öncüsünü tüm enerjisi ile örgütlemeye çalışmasının da.

Devrimlerin kendisi kesinlikle İslamcı bir karakter taşıyordu. Bütün olgular, Tunus'ta da, Mısır'da da İslamcıların başlangıçta devrimden uzak durduklarını, kitlelerin bütünüyle kendiliğinden harekete geçtiğini, İslamcılarının ancak son vagona atıldıklarını gösteriyor. Mısır'da bugün hâlâ Müslüman Kardeşler ordu ile devrim kampı arasındaki mücadelede taraf tutmayarak bu mücadelenin çatlaklarından sızma yoluyla iktidara oynamaktadır. Yani İslamcılarının iktidara yükselişi devrimciler İslamcı olduğu için değil, devrimin gerçek bir önderliği olmadığı için olmuştur.

Emperyalizmin yeni taktiği

Emperyalizm Arap devrimini kendi "dizayn" etmemiş, ama yeni durumu hızla kavrayarak buna adapte olmuş ve Arap dünyasını hâkimiyeti altında tutmak için yeni bir taktik çizgi geliştirmiştir. Bu çizginin merkezinde, Mısır'da ve güçlü olduğu öteki ülkelerde, Müslüman Kardeşler (İhvan Müsliminin) ile ilişkiye geçerek pazarlığa oturmaktır. En son ABD'li senatör (Obama'nın partisinden eski başkan adayı) John Kerry, Mısır'da İhvan'ın Özgürlük ve Adalet Partisi ile görüşerek Mübarek'in İsrail politikasının köşetaşı olan Camp David'i güvence altına almıştır. Tunus'ta ise Ennahda seçimi kazanır kazanmaz AB'ye "küreselci" politikalar izleyeceği, yabancı sermayeye dost olduğu ve laik hayat tarzına hoşgörü ile yaklaşacağı konusunda güvenceler vermiştir. Yani emperyalizmden icazet alarak iktidara geçmekte olan bir İslamcı hareket ile karşı karşıyayız.

Üç L - Lenin, Luxemburg ve Liebknecht İŞÇİ SINIFININ kavgasında yaşıyorlar!

Ocak ayında başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde devrimci Marksizm'in üç büyük lideri, Vladimir İlyiç Lenin, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht eylemlerle anılmaktadır. Üç büyük devrimcinin soyadlarının aynı olan baş harfleri "LLL" bu eylemlerin parolası olmuştur. Ne aynı harfle başlayan isimler ne de üçünün de Ocak ayında ölmüş olması bu eylemlerin yapılmasının esas nedenidir.

"Üç L", uluslararası işçi sınıfının bayrağının sosyal şovenizmle kirletilmeye çalışıldığı bir dönemde, enternasyonalizmin ve devrimci Marksizm'in en kararlı, en cesur sesi olmuştur. Lenin, Rusya'da 1917 Ekim Devrimi'ni gerçekleştiren partinin önde gelen lideriydi. Luxemburg ve Liebknecht ise, Lenin'in ve yoldaşlarının dünya devriminin bir sonraki ayağı olarak gördükleri Almanya'nın komünist hareketinin liderleriydi. Dünya devrimi uğrunda verdikleri mücadelede katledildiler.

Bir Polonyalı (Luxemburg), bir Alman (Liebknecht) ve bir Rus (Lenin) olarak aynı davanın üç lideriydiler ve şimdi onların izinde ve aynı yolda yürüyen tüm milletlerden işçiler, emekçiler ve devrimciler tarafından yine hep birlikte anılıyorlar.

Lenin'i savunmak devrimi savunmaktır!

19. yüzyılda sınıfsız bir toplum hayalini, hayal olmaktan çıkıp toplumsal ve ekonomik çalışmalarla bilimsel bir alana taşıyan Marx ve Engels olmuşken, bu iki düşünürün muazzam düşünsel atılımlarını politika sahnesine taşıyan ise Lenin olmuştur. Dönemin en güçlü partisi olan Alman Sosyal Demokrat Partisi'nden etkilenen Lenin, 1903 yılında bu etkiye rağmen Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'ni daha sonra Bolşevik ismini alacak, disiplinli ve devrim hedefine bağlı bir çizgiye çekmeyi başarmıştır. Tabii hem Rusya hem de Almanya'daki sosyal demokrat partileri şimdiki sosyal demokrat partiler ile karıştırmamak lazım. O dönem "sosyal demokrat" adı Marksist partilere verilen bir isimdi.

Lenin ismi, bir yandan Marx ve Engels'in öğretilerine sıkı sıkıya sarılmayı simgelerken, diğer yandan onların eksik kaldığı yerlerde devrimci teoriyi en ince şekilde oluşturmayı da anlatmaktadır. Lenin, Marx'ın çağında henüz ortaya çıkmamış olan emperyalizm olgusunu titiz bir çalışmayla analiz etmiş, bu olgu üzerine Kautsky ve Luxemburg'la sıkı polemikler yapmıştır. Ezilen uluslar ve ulusal mücadeleler konusunda da Lenin'in çalışmaları, Marksizmi ileri taşıyan ön açıcı bir nitelikte olmuştur. Yine Lenin'in devrimci siyaset ve parti konusundaki çalışmaları devrimci Marksizmin temel taşlarını oluşturmaktadır. Kısacası Lenin, teori ve pratiğin birliği ilkesini mükemmel bir şekilde şahsında birleştirmiş bir komünist liderdir.

Modern tarihin en büyük muzaffer işçi devrimi olan Ekim Devrimi'nin Lenin adıyla beraber anılması, Lenin'in politik yeteneklerinin, işçi sınıfıyla olan derin bağının ve örgütçülüğünün tartışılmaz niteliğini ortaya koymaktadır. Lenin, mücadelesiyle Rusya'ya özgü ulusal bir devrimi başarıyla ulaştırmakla kalmamış, dünya çapında proleter devrimler çağını başlatmıştır.

Ekim Devrimi sonrası, proleter devletinde baş gösteren bürokratikleşmeyi erken aşamada görüp, buna karşı mücadele etme-

nin önemine vurgu yapan Lenin, üç kez art arda geçirdiği felçler nedeniyle aktif politik hayattan çekilmek zorunda kalmıştır. Stalin'in milliyetçi politikalarına karşı Trotskiy'den kendisini savunmasını isteyen Lenin, Stalin'in savunduğu milliyetçi politikaları da, bürokratikleşmeyi de yok edemeden 21 Ocak 1924 tarihinde hayatını kaybetmiştir. Lenin sonrası Stalinist yozlaşmanın ve bürokratikleşmenin hakim olduğu ortamda, Leninizmi savunmak görevi Trotskiy'in omuzlarına yüklenir.

Bugün Lenin'i savunmak demek, Ekim Devrimi'ni savunmak demektir, Bolşevizmi savunmak demektir ve en önemlisi dünya devrimini savunmak demektir. Nihayet bugün dünya devrimini savunurken, bu uğurda hayatlarını veren ve enternasyonalizmin ilkelerini kendi kanlarıyla sınıf mücadelesinin tarihine kazıyan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in adları mutlaka Lenin'le birlikte anılmalıdır.

Dünya devriminin Spartaküsleri: Luxemburg ve Liebknecht

Rosa Luxemburg, Polonya'da dünyaya geldi. Zamanın Rusya sömürgesi olan Polonya'da politik mücadele şartlarının sertliği Rosa'yı da vurdu. Genç yaşta cezaevine giren Rosa, tutsaklığının hemen ertesinde Finlandiya'ya, akabinde de Almanya'ya kaçtı. Rosa'nın Almanya'yı seçmesinin nedeni, o zamanın en büyük sosyal demokrat partisinin burada olmasıydı. Kısa zamanda partide tanınan bir isim olan Rosa, partinin sol kanadının sözcülüğünü üstlendi. Her zaman sıkı bir polemikçi olarak anılan Rosa, ilk tartışmalarından birisini, revizyonizmin teorisyeni ve etkili bir siyasetçi olan Bernstein'la yaptı. "Sosyal Reform mu, Devrim mi?" isimli broşürde çoğu kişinin cesaret edemediği eleştiriler öne sürülüyordu. Genç Rosa, bu cesur tavrını, kendisinden epey büyük yaşta ve hemen hepsi erkek olan parti yönetimine karşı Alman Sosyal Demokrat Partisi'nden kopana kadar sürdürdü.

1914'te başlayan Birinci Dünya Savaşı

ile ilgili olarak o dönemin sosyal demokrat partileri, yurt savunması adı altında kendi hükümetlerinin emperyalist girişimlerine soldan destek olan bir politika benimsediler. Bu çizgiye karşı enternasyonalist tavırda ısrar eden ve savaşı emperyalist bir savaş olarak niteleyen Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve Franz Mehring 2 Ocak 1915 tarihinde Spartaküs Grubu'nun kuruluşuna ön ayak oldular. Grubun adı Roma İmparatorluğu'na karşı büyük bir köle ayaklanmasının efsanevi lideri Spartaküs'ten geliyordu.

Alman Sosyal Demokrat Partisi kurucularından Wilhelm Liebknecht'in oğlu olan Karl Liebknecht, tıpkı babası gibi hayatını mücadeleye adanmış bir devrimciydi. Marksizmi devrimci özünden arındırmaya çalışan SPD (Alman Sosyal Demokrat Partisi) yöneticilerinin, babasının en yakın arkadaşları olması, onlara karşı politik bir savaş açmasına engel olmadı. Trotskiy onun hakkında şunları yazar: "Karl Liebknecht'in adı, Avrupa'daki korkunç boğazlaşmanın ilk aylarından itibaren dünya çapında bir önem kazandı. Onun ismi, devrimci onurun adı ve gelecekteki zaferin andı olarak yankılandı." Kurdukları grupla revizyonizme ve sosyal-şovenist yurtsever politikalara karşı mücadele eden Spartakistler, 9 Kasım 1918 tarihinde örgütsel bağımsızlıklarını ilan ederek "Spartaküs Birliği" ismini aldılar. (Daha sonra bu örgüt Almanya Komünist Partisi'nin en büyük bileşeni olacaktır).

Emperyalist savaşta, burjuvazinin çıkarlarını destekleyen Alman Sosyal Demokrat Partisi, savaş sonrası hükümete alınarak ödüllendirildi. Sınıfa ihanet ederek hükümete ortak olan SPD, savaşın kaybedilmesinin kitlelerde yarattığı hoşnutsuzluk ve

Ekim Devrimi'nin de etkisiyle bir devrimci dalgayla karşı karşıya kaldı. İşçiler ve askerler sokakları dolduruyor, kendi kurdukları konseylerde örgütleniyorlardı. SPD hükümeti ilk etapta Spartakistler'e hükümete katılma çağrısı yaptı, ancak Spartakistler bu daveti reddedip, bütün iktidarın konseylere verilmesi için mücadeleyi büyüttüler. 30 Aralık 1918'de Almanya Komünist Partisi'ni kurdular. Luxemburg ve Liebknecht'in bu devrimci atağına SPD yönetiminin karşılığı baskıyı arttırmak oldu. Bütün parti büroları basıldı, üyeler tutuklandı, Luxemburg ve Liebknecht 15 Ocak 1919'da SPD'li savunma bakanı tarafından harekete geçirilen sağcı paramiliter güçler (Freikorps) tarafından vahşice öldürüldü. Trotskiy öldürülmelerinin ardından şöyle yazıyordu: "Rosa ve Karl gizlenmediler. Düşmanın eli onları sıkıca yakaladı ve boğdu. Ne büyük bir darbe, ne büyük bir acı ve ne büyük bir ihanet! Almanya Komünist Partisi'nin en önemli liderleri, bizim büyük yoldaşlarımız artık hayatta değil. Onların katilleri Sosyal Demokrat Parti'nin bayrağı altında duruyorlar ve bu parti varlık meşruiyetini başkasından değil Karl Marx'tan aldığını iddia etme yüzüzlüğü sergiliyor! Ne büyük bir çarpıtma!"

Kapitalizme karşı duyulan sonsuz öfke, sosyalizme olan bağlılık, işçi sınıfına olan sarsılmaz güven ve doğruda durma cesareti; bunlar Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht yoldaşlardan öğreneceğimiz en önemli değerlerdir. Bu değerleri geleceğe taşımak, her türlü çarpıtmaya karşı Marksizmin özüne sahip çıkan, uluslararası işçi sınıfının çıkarlarını temel alan, kapitalizme ve emperyalizme karşı uzlaşmaz bir mücadele yürüten devrimci Marksistlerin başlıca görevlerindedir.